

Tévedés vagy tévelygés?

ISBN 978-963-89946-2-2

Kiadó: Diriczi Tibor
Nagyér Damjanich u. 49
H-6917

diriczitibor@freemail.hu

SENKI TITEKET EL NE HITESSEN

Jézus Krisztus azt mondja: Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben űztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben? (Máté 7:22) Ez a kijelentés arra enged következtetni, hogy az utolsó napon, amikor eljön az Úr, hogy megítélje a világot, sokan lesznek olyanok, akik valóban azt gondolták, hogy Istent szolgálják, és reménykedtek az üdvösségükben; sőt igen aktív keresztyéni életet is éltek; és ott szembesülnek azzal, hogy minden hiába volt.

Vajon bármelyikünk kerülhet ebbe a helyzetbe? Nincs semmi biztosítéka annak, hogy üdvözljünk, hogy ne kelljen csalódnunk nekünk is az utolsó napon? Teljesen bizonytalanra futunk, és majd csak ott derül ki, hogy egész életünkben tévelyegtünk és célt tévesztettünk?

Erre keressük a választ Istennek Igéjéből. Keressük azzal a hittel, hogy igaz Krisztusnak szava, amikor így szól: Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitják. (Máté 7:8) E kijelentés önmagában is vigasztaló, hogy van lehetőségünk elkerülni az utolsó napon a csalódást.

Amikor Jézus elküldi magától a csalódottakat, így szól nekik: „Soha sem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők. (Máté 7:23) Soha sem ismertelek titeket, azaz nem találkoztam veletek, nem volt veletek kapcsolat.

Jézus Krisztus és az apostolok sok helyen és nagy hangsúllyal szólnak arról, hogy a félrevezetésnek és tévelygésnek szelleme erősen fog munkálódni a gyülekezetekben és az egyének életében. Ez fokozottan jellemző az utolsó időkben. A Sátán, ha megakadályozni nem is tudta, hogy az ember hitre jusson, mindent megtesz azért, hogy tévelygésben tartsa. Aki tévelyeg, az célt téveszt; aki pedig eltéveszti a célját, nem jut oda, ahova szeretne.

TÉVEDÉS VAGY TÉVELYGÉS?

Tévedni emberi dolog – mondja a közmondás. Nincs a földön ember, aki ne tévedne. Milyen jó, hogy amikor a Biblia leírja a hithősök életét, akkor nem olyan emberekről ír, akik hibátlanok voltak, akik mindent jól tettek és mindig helyesen döntöttek. És mégis úgy állítja be őket előttünk, mint akik Istennek tetsző életet éltek, mint akik példák lehetnek előttünk.

Ábrahám, Isten barátja, a hitnek atyja megkísértetett felesége által, és nem várta be az ígéretet, hanem gyermeket nemzett a szolgálóval – ennek a mai napig megvan a következménye az arab-izraeli konfliktusokban. Jákób csalással szerezte meg azt az áldást, mely eleve elvégezés folytán úgyis őrá szállt volna. Mózes, akiről azt írja az Ige, hogy nem volt hozzá hasonlóan szelíd ember a földön, a versengés sziklájánál magának tulajdonította a dicsőséget, ezért ő maga nem mehetett be az ígéret földjére. Ismerjük Dávid királynak, annak az embernek súlyos bűneit, akiről az Úr azt mondta: találtam magamnak szívem szerint való férfiút. Péter, akiről azt mondta Krisztus, hogy néked adom a mennyek országának kulcsát, megtagadta Őt.

Sorolhatnánk oldalakon keresztül a szent emberek tévedéseit. Azokét az embereket, akiket a Zsidókhoz írt levél hitpéldaként állít a szemünk elé. Ezek mind tévedtek, vétkeztek, rosszul döntöttek; és mégis hithősök voltak.

Nagyon határozottan különbséget kell tennünk tévedés és tévelygés között. Ha nem tudunk különbséget tenni, akkor mi is könnyen tévelyghetünk, vagy pedig elbizonytalanodunk futásunk tekintetében. Hogy egy kicsit közelebbről megvizsgálhassuk a kérdést, két embert állítunk egymással szembe: Pétert és Júdást.

Péter hirtelenkedő természetű volt, ebből kifolyólag sok olyat tett, amit később meg kellett bánnia. Az evangéliumok beszámolója szerint majdnem mindig ő volt az első, aki szólt. És sokszor az ember szólt belőle. Akkor is, amikor a Mestert meg akarta akadályozni abban, hogy felmenjen Jeruzsálembe, hogy ne kelljen neki szenvednie. De bizonyára legnagyobb tévedése az volt, hogy megtagadta Jézust. Annak ellenére, hogy Ő korábban megmondta nekik, hogy aki megtagadja Őt, azt majd Ő is meg fogja tagadni az utolsó napon.

Ezzel szemben az evangéliumok nem szólnak semmit arról, hogy Júdás követet volna el hibát. Legalábbis ami a külső megnyilvánulásait illeti. Élete és annak vége mégis tragédia. Sötétségben járt egész életében,

szívében rejtett bűnök és szándékok voltak, és amikor elérkezett az idő, ezek a bűnök cselekedetekben is megnyilvánultak. Elárulta, pénzért eladta Mesterét.

Ez a két tanítvány példázza a keresztyéneket. Péter a gyarló, sokszor megeső, botladozó és gyakran rosszul döntő, de Urát nagyon szerető tanítvány, aki telve van jó szándékkal és tettvágygal. Kudarcainak oka nem a szíve, hanem emberi gyarlósága. A másik oldalon ott van Júdás, aki a pénzt jobban szereti, mint a Mestert, látszólag nem sok hibával, de szíve romlott.

Hasonlóan van ez a mai keresztyénségben is. Vannak nagyon sok gyarlósággal teljes hívő emberek, akik mégis mindenkinek felett szeretik az Urat; akik őszinte szívük szerint áldozzák életüket érte. Sok jót tesznek, de ezekbe gyakran belekeveredik gyarlóságuk eredménye, rossz döntéseket hoznak, majd meglátják annak káros eredményét. Megbánják, újra az Úrhoz fordulnak, új erőt kapnak. Őket az Úr saját kudarcaikon keresztül is neveli, mint ahogy azt tette Péterrel is.

A másik oldalon ott vannak azok a keresztyének, akik bár rendszeresen eljárnak a gyülekezetekbe, külső forma szerint erkölcsös életet élnek, de szívük megosztott. Szeretik a világot, a pénzt, mint Júdás. Azt gondolják, hogy jót cselekesznek, de szívük megosztottsága miatt a világ kincseiért elárulják az Urat.

Nem minden keresztyén ember született újjá. Nincs mindenki Istentől, aki Őróla beszél. Ezt nekünk két dolog miatt nagyon fontos tudnunk. Az egyik az, hogy ne higgyünk minden léleknek, mint ahogy azt János apostol mondja, hanem vizsgáljuk meg, hogy vajon valóban Istentől van-e (1. János 4: 1). Azért, hogy felismerhessük a félrevezetés, a tévelygés lelkét. A másik, hogy magunkat megvizsgáljuk, hogy mi nem vagyunk-e tévelygők, nem futunk-e teljesen rossz irányba, abban a hiedelemben, hogy jó felé haladunk?

VALLÁSOSSÁG VAGY HITÉLET?

Jóval több, mint egy milliárd keresztyén ember él a földön. Ebből nagy része csak annak tartja magát, de a templom közelébe se megy soha. Vannak, akik néha elmennek egy-egy istentiszteletre, megint mások rendszeresen látogatják az alkalmakat.

Megmondani nem lehet pontosan, hány keresztyén felekezet, egyház létezik a világon. Ez sok kereső léleknek komoly problémát okoz, egyszerűen képtelen kiigazodni köztük. Természetesen mindegyik a sajátját mondja a legjobbnak, egyesek az egyedüli igazinak, vagy az egyedül üdvöztető egyháznak.

Nem célunk ezeket a közösségeket összehasonlítani, se az Ige mérlegére tenni őket. Nem a sokféle közösséggel foglalkozunk, hanem a kétféle emberrel: a vallásossal és az igaz hívővel. Egymás mellé helyezzük őket egyes területen, így mindenki megvizsgálhatja saját magát ebben, hogy melyik csoporthoz tartozik.

Az igazi vallásos embernek a vérében van, hogy a gyülekezetbe járjon. Nagyon komoly lelkiismereti kérdés számára, hogy egyetlen alkalmat se mulasszon el, és semmire fel nem cserélné. Abszolút első a számára. Nem létezik olyan jó cselekedet, mely ennél előbbre való volna; ezért a kötelességeért a pap és lévita módjára elmegy a bajbajutott mellett is, hiszen neki akkor éppen a gyülekezetben van a helye.

A vallásos embernek egyik ismertető jele, hogy amíg a gyülekezetbe járáshoz ragaszkodik, addig figyelmen kívül hagyja azokat, akik a bűnben élnek, és semmit nem tesz megmentésük érdekében. Azt az apostoli kijelentést, hogy „el nem hagyván a mi gyülekezeteinket” úgy értelmezi, hogy minden esetben, minden alkalommal szigorúan meg kell jelennie; az Úrnak parancsát, hogy „tegyetek tanítványokká minden népet” pedig figyelmen kívül hagyja, vagy pedig azt mondja, hogy az csak az apostolokra vonatkozott. Persze, ha ez így volna, akkor a keresztyénség nem élte volna túl az első századot.

A hívő embert teljesen más indítékok viszik a gyülekezetbe. Ő gyülekezetében közösséget lát, ahol egymás hite által épülhetnek a tagok. Nem szokásból jár, ezért nem az az első számára, hanem az, hogy az Úr mit akar tőle. Számára fontosabb az út szélén fekvő bajbajutott, mint az, hogy a pap és lévita módjára felérjen a templomba időbe. Nem a gyülekezeti alkalmaknak rendeli alá életét, hanem az Úr vezetésének rendeli alá, együtt a gyülekezeti alkalmakkal is.

A vallásos ember nem mulaszthatja el az étkezés előtti és utáni imát. Ha az evés után egy órán keresztül hiábavalóságokat vagy vicceket meséltek is, de még nem imádkoztak, nem tud nyugodtan felállni. Berögzött gyakorlata az imádkozás. Szemben a hívő emberrel, aki naponta többször is hálákat ad az egészségért, a napsütésért, a családjáért, a megváltásáért

és a mindennapi keresztyéért. Számára nem a megszokott ima a fontos, hanem a hálás szív. Nagyon sok vallásos ember rendszeresen imádkozik a megszokott időben, hálákat ad, mégis elégedetlen. Kéri az Úr vezetését, mégis saját tervei vannak, amiket mega akar valósítani.

A vallásos embereket soha nem üldözték, csak a hívőket. A kommunista rendszerek is békében hagyták azokat az egyházakat, melyeknek tagjai vasárnapi hívők voltak, még ha rendszeresen a templomba jártak is. Ennek egyik oka az volt, hogy ők senkinek „nem ártottak”, nem terjesztették az evangéliumot, nem akartak senkit megtéríteni.

Természetesen az ördög állt ez mögött is, akinek soha nincsenek útjában a vallásos emberek, hiszen azok nem veszélyesek az ő országa számára, sőt amíg biztonságban érzik magukat vallásukban, addig eszük ágába se jut, hogy megtérjenek.

Így van ez minden elvilágiasodott keresztyén közösségben is. Amíg valaki rendszeresen eljár a gyülekezetbe, többé-kevésbé felveszi közösségének szokásait és megtartja hagyományait, nem kerül összetűzésbe közösségének tagjaival vagy vezetőivel, még akkor se, ha teljesen lapos a lelkiélete. Nem érdekli őket, hogy van-e lelki élete, hogy olvassa-e a Bibliát, imádkozik-e, vagy csupán rutinos keresztyéni életet él.

Ha valaki felébred és megtér langyos keresztyéni állapotából, és megvilágosodik előtte Krisztus, akkor nem tarthatja tovább magában ezt az életet, mint ahogy Jézus is mondta: Valaki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik; hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne. (János 4:14) Így az ördög számára veszélyes lesz, mint aki másokat is felébreszt.

Ha életében sok keresés ellenére se találhatnak okot arra, hogy kivessék a gyülekezetből, akkor találhatnak az ő hitében. Eretnek nevezik, mint aki félrevezeti a népet. Hogy az ő tudománya egyezik-e a Bibliával vagy sem, az nem kérdés; a lényeg az, hogy eltér gyülekezete tudományával.

Azt írja Pál apostol: De valamint akkor a test szerint született üldözte a Lélek szerint valót, úgy most is. (Galata 4:29) Aki test szerint él, csupán vallásos életet, az üldözi azokat, akik Lélek szerint születtek. Nem lehet másképpen. A bárány soha nem támadja meg a farkast.

Ha minket nem ér háborúság Krisztus útjáért, akkor el kell gondolkoznunk és meg kell vizsgálnunk életünket, hogy mennyire vagyunk útjában a Sátánnak. Ha langyos lelki életet élünk, akkor nem sok vizet zavarunk az ő munkájában, nem is fog minket háborgatni senki által. Valódi lelki életünk jele, hogy ez az élet kiárad mások felé is; ekkor pedig hábo-

rúságunk lesz, mert a Sátán ezt nem tűrheti tétlenül. Ez egy biztos jele, hogy mi a vallásos vagy a hívő csoporthoz tartozunk.

Ezekből megérthetjük, miért nincs üldözés a jóléti országokban. A világ szelleme, a jólét által elaltatott keresztyénség nem sokat zavar a Sátán munkájában. Ez az utolsó idők keresztyén gyülekezete, melyet a laodiczeai gyülekezet példáz, mely időről azt mondta Krisztus: Vajon talál-e hitet a földön? Hol lehet ott bizonyágtevő erő, ahol azok az országok a leggazdagabbak, akiknek a Bibliájukban ez van: „Boldogok vagytok szegények”, vagy „Jaj nektek, kik megteltetek!”. Ugyanakkor sok millió ember éhezik a földnek más pontján.

De ugyanez a helyzet keresztyén közösségeinkben, amikor dőzsölünk a földi javakban, embertársaink pedig nélkülöznek; mind anyagiakban, de sokkal inkább szellemi világosságban.

De hogy adhatna egy olyan közösség világosságot az embereknek, aki maga is sötétségben van, aki egyáltalán nem érti az Evangélium üzenetét, hogy nem arra van rendelve Istentől, hogy berendezkedjen egy földi életre, hanem arra, hogy bizonyágot tegyen a sötétségben ülő népnek.

Hogy a te gyülekezeted vallás-e vagy élő gyülekezet, azt erről is megismerheted. Hogy te magad félrevezetett, vallásos ember vagy csupán, vagy élő hited van, azt ez a jel is mutatja.

Napjainkban nagyon sok keresztyén közösség van a világon. Ezek sok mindenben különböznek egymástól. Ennél fogva sokféle gondolkodású, életű keresztyén ember is van. De Jézus kétféle keresztyén emberről beszél, mely alapvetően megvilágítja, hogy miben különbözik egymástól ez a kettő.

Az egyik – és teljesen mindegy melyik közösségbe tartozik – az, aki eszik és iszik a részegesekkel és veri az ő szolgatársait. Aki szereti a világot és leköti magát annak dolgaival, és vajmi keveset gondol az Úr visszajövetelére, hanem azt mondja a szívében: elhalasztja még az én Uram az ő visszajövetelét.

A másik, aki készen várja minden nap az Urat. Ő nem veti bele magát a földi életbe, nem nyomják agyon a gondok, hanem szívét tisztán tartja a világtól.

Erről szól az Úr Jézus a Máté evangéliumának 24. részében.

VALLÁSI IRÁNYZATOK

Út csak egy létezik az Atyához, Jézus Krisztus. Vallás nagyon sokféle van, még a keresztyénségen belül is. Ezek különböző vallási irányzatok szerint léteznek. A teljesség igénye nélkül nézzünk meg néhányat a legjellemzőbbek közül, melyek befolyásolják a mai keresztyén közösségeket. Nem egyforma mértékben és nem egyforma módon, de sok esetben mindegyik irányzat megjelenhet egyszerre egy-egy közösségben.

Katolicizmus

Amikor a katolicizmusról beszélünk, akkor nem a Római Katolikus Egyházzal esik szó, hanem arról a vallási, egyházi jelenségről, melyet ez az egyház képvisel. Nem azért szólunk róla, mert szeretnénk egy egyházat jellemezni, fénycső alá venni, hanem azért, mert a katolicizmus korántsem csak erre az egyházra jellemző, hanem annak elemei ugyanúgy megtalálhatóak más egyházakban is – csupán más formában vagy mértékben. Nem a jelenségekre, hanem azok gyökereire szeretnénk rávilágítani.

Nagyon sok könyv, sok ezer oldal íródott már erről a témáról; így most nem írunk újat. Csupán könyvünk témájához kapcsolódóan, és annak szellemében emeljük ki néhány jellemzőjét.

A katolikus egyház a legrégebbi keresztyén egyház, mely történelmi vonalon az első keresztyéni egyházból származik. Kialakulásának első jelei a második század elején már észlelhetők voltak, de katolikusnak csak Nagy Konstantin császár óta, tehát a negyedik század végétől nevezhető. Ebben az időben még mindig sok változáson ment keresztül, és még hosszabb ideig magán hordozta a keresztyéni eredet jellegét.

Azért mondjuk így, hogy keresztyéni jellegét, mert sokak szerint ez az egyház már nem is keresztyén vallás; és ez így igaz a protestánsok szemszögéből. Hogy miért, azt a következő sorokból látni fogjuk.

Az első határozott lépés a katolicizmus felé nevének értelmezésében van: a katolikus egyetemeset jelent. Már abban az időben kezdődött az a megfogalmazás, miszerint az egyház (katolikus) az egyetlen üdvözítő egyház.

Az első súlyos tévedés nem az „egyetlen” szóban, hanem az „üdvözítő egyház” kifejezésben van. A katolicizmus ugyanis kimondja, hogy egyedül rajta keresztül lehet eljutni Istenhez; ez pedig gyökeresen ellenkezik az-
zal, amit Jézus Krisztus kijelent, hogy Ő az út, és senki nem mehet az

Atyához, hanem csak Őáltala. Ezzel a kijelentéssel Krisztus helyébe lépett, és kimondja, hogy aki nem engedelmeskedik az egyháznak – és ebben a tekintetben teljesen mindegy, hogy az a Biblián alapuló követelmény vagy sem, - annak nincs üdvössége.

Sok protestáns kisegyházban is megtalálható ez a jelenség, mely a katolicizmus legsúlyosabb tévedése, sőt mi több, a legnagyobb félrevezetés eszköze. Azzal, hogy egyház azt tanítja, hogy üdvösség csak saját egyházán belül van, eleve tévedhetetlennek feltételezi magát, úgy, hogy vele nem eshet meg az, mint a történelem folyamán sok, vagy talán minden egyházzal, hogy eltér a keresztyénség tanításától. Hiszen ez egy ilyen feltételezést hoz magával, ezért annak tagjai soha nem is érzik szükségesnek vagy hívatottnak magukat arra, hogy gyülekezetük hittanát felülvizsgálják.

A probléma viszont kevésbé a hitfelfogással, a doktrínával van; sokkal inkább a megéléssel. Ugyanis a katolicizmus alapelve az, hogy üdvösség csak az egyházon belül van; tehát mindenféle vizsgálódást feleslegesnek tart. Sőt, mi több, egy rendkívül kellemetlen tényt is elkerül ezáltal, mivel így nem kell ráébrednie, hogy az egyház hittételei már nem az Igén alapulnak. Ha ugyanis ráébredne erre, akkor óriási konfliktusba kerülne önmagával. Hiszen gyermek kora óta (úgy) tudja, hogy egyháza az egyetlen igazi, és most ha ráébred arra, hogy az se az igazi hitalapon áll, akkor nem tudja, hogy mehet Istenhez, hiszen mindig is saját vallása volt az, amin keresztül ezt tette – vagy legalábbis azt hitte, hogy teszi.

Ez a torzulás mindig együtt jár az egyház hanyatlásával. Ugyanis amíg egy gyülekezet élő, addig soha nem magára mutat, hanem az Úr Jézusra. Őnála nincs változás, míg az egyházak mindig változnak.

Ez a tévedés egy másikat hoz elő, hogy a hívő ember nem képes megérteni a lelki dolgokat, ezért vezetőre van szüksége, azaz közvetítőre Isten és ember között. A katolikus egyházban ezt a szerepet a papok töltik be, sok kisegyházban pedig a pásztorok, a lelkészek vagy egyházziszolgák. Ez már közvetlenül tévelygéshez vezethet és legtöbb esetben vezet is. Teljesen figyelmen kívül hagyja azt, hogy Isten és ember közt egyetlen közbenjáró van, Jézus Krisztus, és az Ige megértésének záloga a Szent Lélek. Így egy biztos és tévedhetetlen vezetőt felcserél egy gyarló ember vezetésére. Hogy ez a kérdés is megoldódjon, egyszerűen felállt a pápai tévedhetetlenség elmélete.

Nem kell azt gondolni, hogy a kisegyházak mentesek ettől az elvtől. Természetesen ők még Jézus Krisztust nevezik az egyetlen közbenjárónak, de a gyakorlatban mégis vezetőiket követik, anélkül, hogy felülbírál-

nák iránymutatásait. Sőt, még bűnnek is nevezik, ha valaki egy egyházi vezető döntését megkérdőjelezi. Azután egyre inkább hallani olyan hangokat, hogy a felelősség rajtuk van, nekünk csak engedelmeskedni kell. Később már kimondatlanul is tévedhetetleneknek tartják őket, mint a kettős mértékű Szent Lélek birtokosait. Ez már egy súlyos tévelygés alappillére. Amelyik egyházi vezető az ilyet nem utasítja vissza, az maga is tévelyeg. Aki pedig ilyen vezetőt követ, miképpen mehetne jó irányba?

A katolikus egyházban a püspökök egy piramis elv alá, hierarchiába rendeződtek be. Ez végképp megteremtette a tévelygés táptalaját, hiszen a legfelső vezető fogalma teljesen ismeretlen az önmagát megalázó krisztusi lelkület számára. Aki egy ilyen legfelső vezetői posztot elfogad, az nagyon távol áll a krisztusi lelkülettől; nyilván akik őt követik, azok se afelé haladnak. Így most már egy egész egyház teológiája, hitfelfogása, lelki gyakorlata egyre inkább egyetlen embertől, esetleg egy egészen szűk csoporttól függ, mégpedig olyantól, aki nem ismeri a krisztusi lelkületet.

Nagyon figyeljünk oda, mert a katolicizmus az nem a pápai süveg, az ostya és a szentelt víz vagy a rózsafüzér, hanem a fent leírt jelenségek; természetesen mindez sokkal jámborabb formába csomagolva. Ha valaki a Jézus Krisztusra, a Szent Lélek munkájára vonatkozó ígéret egyszerűen félreteszi, csak azért, hogy egyházának hagyományához hű legyen, nyugodt lehet benne, hogy tévelyeg. Teljesen mindegy, hogy ennek a megbélyegzett lelkiismeret vagy a restség az oka, minden ember oda jut, ahová az jut, aki vezeti őt.

A katolicizmus egyik pillére a szent hagyomány, melyet a Bibliával egy szintre emelnek, sőt felülírja azt.

Sok kis egyházban nincs megnevezve a hagyomány, de ugyanolyan ereje van, mint a Bibliának, sőt ugyanúgy felülírja, mint a katolikus egyházban.

A hagyomány, vagy tradíció általában valami szokásból alakul ki, melynek korábban semmi lelki jelentősége nem volt, de egy következő nemzedék már úgy veszi át, mint a lelki élet nélkülözhetetlen kellékét. Ebben a veszélyt az jelenti, hogy amíg ezt gyakorolják az emberek, addig valóban úgy érzik, hogy Istennek tetsző életet élnek, és azt, amit az Úr elvár, teljesen figyelmen kívül hagyják. Krisztus így szólt erről: És erőtelenné tettétek az Isten parancsolatját a ti rendelkezéseitek által. Képmutatók, igazán prófétált felőletek Ésaiás, mondván: Ez a nép szájával közelget hozzám, és ajkával tisztel engemet; szíve pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tudományokat tanítanak, a melyek embereknek parancsolatai. (Máté 15:6-9)

Karizmatikus irányzat

A karizmatikus egyházak egy újabb kor szülöttei. Ha azt a szót halljuk, hogy karizmatikus, nyelveken szólásra, extázisra, kitörő öröme gondolkunk. Pedig ezek csak a mögöttes levő tartalomnak megnyilvánulásai.

Alig gondolnánk, hogy a konzervatív gyülekezetben is jelentkeznek a karizmatikusság vonásai – természetesen egészen más formában. Hiszen a szó megtévesztő; a karizma ajándékot jelent, nem pedig azt, amiről valóban a karizmatikus jellem szól. A lelki ajándékok minden közösségben valamilyen szinten hangsúlyozva vannak. A karizmatikus közösségben viszont az érzelmi szinten való megélés élményére épül a hitélet.

Hasonló alapon lehet a félrevezetés azokban a gyülekezetekben is, amelyek látszólag távol állnak a karizmatikusságtól. Egy lendületes, színvonalas éneklésen az érzelmek nagyon magasra képesek eljutni még akkor is, ha az éneklőnek nincs mély lelki élete. Hisz Isten létezésében, vallásos életet él, de egész életét a maga elgondolása szerint rendezi be. A vasárnapi éneklés magas érzelmi szintre emeli fel, de hétfőn már a sok munka és gond nyomja agyon, és a hét közepére szinte teljesen lemerül a feltöltődés. Hasonló ehhez a jó baráti társaság, amikor egy tábortűz, egy jó vacsora tovább emeli a társaságból adódó érzelmeket. Testvéri szeretetnek nevezik, de a krisztusi szeretetnek nem sok nyoma van meg benne, az egymásért élő, önmagát a másikért feláldozó lelkületből se sok.

A bibliaórák is tölthetnek be hasonló feladatot, mindamellett hogy intellektuális tudásban gazdagítják a résztvevőket, érzelmi szinten is emelhetik őket.

Akik nem nagy énekesek és nem is társasági emberek, vagy egyébként sincs idejük a baráti társaságban időt eltölteni, azok számára is megvan az érzelmi szintre épülő vallási gyakorlat. A szokásos istentiszteleti „hangulat”, az „áhítat csendje”, a szóvirágokból álló kegyes beszédek mind hatnak az érzelmekre, és bizonyos feltöltődést adnak az embereknek, még akkor is, ha élő kapcsolatuk nincs Istennel.

Ez nagyon sok vallásnak a módszere. Ünnepeles, fenséges hangulatot kelteni, ahol az egyébként nagyon lapos lelkiállattal rendelkező emberek is jól érzik magukat, és lelküket megnyugtatták, egy-egy lökésre való töltést kapnak, hogy tovább folytathassák saját akaratuk szerinti, földi tervekkel teljes életüket.

Az érzelem nem a hit dolga. Az természetes, hogy a hit, a testvéri szeretet, az Úrban való benső öröm is ad pozitív érzelmeket, az isteni szere-

tet is tud könnyekre fakasztani. Csak hogy az Úrban való öröm állandó, nem változik az ember hangulatával. Éppen úgy örül a háborúságban, a szegénységben és nyomorúságban, mint amikor minden kedve szerint van. Ha kedélyállapota borúsabb, akkor is tudja, hogy Istennek megváltott gyermeke.

Aki érzelmekre alapítja hitét, az egyik nap úgy érzi, hogy meg van váltva, a másik nap Istentől elhagyva érzi magát, annak megfelelően, hogy éppen milyen a kedélyállapota.

Az élő hit sokkal több ennél. Az élő hit Isten ígéreteire támaszkodik, amely tudja, hogy Ő az emberrel elvégzett tervét minden körülmény közt véghezviszi, és valóra váltja még akkor is, ha látszólag minden az ellenkező irányba haladna.

Azért nagyon veszélyes az érzelemre épített keresztyéni élet, mert a minden időben és körülményben szilárd hit helyett a pillanatnyi érzelmekre épít, és olyan gyakorlatokat keres az életben, melyek ezeket az érzelmeket magas szinten tartják.

Kétség kívüli, hogy a karizmatikus irányzatból eredő félrevezetés nagyon nagy, és tömegeket mozgat meg. Teljesen hasonló elven működik, mint minden egyéb propaganda, ahol a szónok érzelmi ráhatásokkal képes tömegeket meggyőzni és ideológiája mögé felsorakoztatni. Ez az élmény végül is sok emberben tisztavirág-életű lesz, és vagy csalódottan távozik a keresztyénségtől, vagy tovább bolyong, keresve az igaz keresztyén gyülekezetet.

Racionalizmus

A racionalizmus az ész vallása. Mindent az ésszel, logikával igyekszik megfogni, és a hittel csak azt képes elfogadni, amit meg is ért.

Ez az irányzat nagyon kevés teret biztosít az isteni vezetésnek. Ha valami nem fér bele emberi értelmébe, akkor nem is hajlandó elfogadni.

A racionalizmus a hitnek egyik legnagyobb ellensége. Az élet minden területén kézzelfogható bizonyítékokra támaszkodik, és valahol ezt a gondolkodásmódot is megpróbálja beleépíteni hitéletébe.

Jóllehet a racionalizmus a felvilágosultság korában született meg, mely az istentagadás alapjait vetette meg, annak beépülése a keresztyénségben is nyilvánvaló. Ez táptalaja egy világias, liberális keresztyénségnek is; önmagában száraz, élettelen tudományon alapul, melyben eljuthatnak magas teológiai ismeretekre, de az egy igaz Isten megismerésére nem.

Nagyon sok dogma a kisegyházakban is erre épül fel, ötvözve a hagyományra való építkezéssel. Nagyon erőltetett, sok oldalról megtámogatott, mégis ingadozó hittételeket fogadnak és fogadtatnak el egymással. Ez éppúgy nélkülözi az élő hitet, mint a tradicionális gondolkozás.

A racionalizmus az értelem sivár és üres terméke, mely pontosan tudja definiálni a szeretetet, a hitet és minden bibliai kifejezést, csak éppen a gyakorlatba nem tudja átvinni, mert élettelen.

Ezek azok az értelmesek, akikről az Úr így szól: „Hálákat adok néked, Atyám, mennynek és földnek Ura, hogy elrejtetted ezeket a bölcsek és az értelmesek elől, és a kisdedeknek megjelentetted.” Ezekről szól, akik jól lehet értelmesek, tanultak és sokat tudnak, de magukat nem alázzák meg Isten előtt, nem lesznek olyanok, mint a kis gyermekek, akik naív hittel bírnak és őszinte ragaszkodás van szívükben.

Az ismeret és a tanultság éppen úgy nem lehet viszont akadálya a Mindenható megismerésének mint a tanulatlanság. Gondoljunk Péterre és Pálra, a két nagy apostolra. Míg az egyik egy egyszerű halász ember volt, addig a másik kora egyik legkiválóbb teológusa. Ez a két ember egy ponton találkozott, mégpedig Jézus Krisztus megismerésében. Ennek eredménye lett az, hogy mindkettőnek munkájára, beszédére sokan megtértek.

A Szent Léleknek nem akadály munkájában a tanulatlanság, mert Ő nagyon sokszor ilyen emberek által végezte el bizonyágtevő erejét, akik közül sokan írástudatlanok voltak. Ugyanakkor Ő éppen úgy tudja használni munkájában azokat is, akik nagyobb ismerettel, szélesebb látókörrel rendelkeznek, ha ezt az ismeretet az egy igaz Isten ismerete alá rendelik. Ebben van az üdvösség és nem a tudásban. Az Ő megismerése változtatja meg és tisztítja meg a lelki látásmódot és ad biztosítékot, hogy az ember nem téved el és nem keveredik össze a tudománynak akármi szele által.

Pál apostol kimagasló értelemmel és bölcsességgel bírt, melyet kétség nélkül adottsága mellett tanulmányainak is köszönhetett. Mégis így ír a korinthusiaknak: „Én is, mikor hozzátok mentem, atyámfiai, nem mentem, hogy nagy ékesszólással, avagy bölcseséggel hirdessem néktek az Isten bizonyágtételét. Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítetttről. És én erőtlenség, félelem és nagy rettegés közt jelentem meg ti köztetek. És az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcseségnek hitető beszédiben állott, hanem léleknek és erőnek megmutatásában: Hogy a ti hitetek ne emberek bölcseségén, hanem Istennek erején nyugodjék. (1 Korinthus 2:1-5)

Lehet egy igehirdetés bármilyen hangzatos, bármennyi bölcsességgel teljes, ha nem Jézus Krisztus, a megfeszített áll annak középpontjában, nem képes életet támasztani a hallgatókban. Ismeretet bővít, de életet nem ad.

Annak, aki az ész sivár gondolkodásával keresi a megváltást, a kereszt tudománya érthetetlen, megbotránkozik benne. Aki nem hajlandó egész életét letenni az Úrért, az nem érti meg azt, bármilyen tanult is legyen, hogy miért keletkezhet élet csak a halálon keresztül, miért kell a Krisztust követőknek keresztet viselni.

„Mert nem azért küldött engem a Krisztus, hogy kereszteljek, hanem hogy az evangéliumot hirdessem; de nem szólásban való bölcseséggel, hogy a Krisztus keresztje hiábavaló ne legyen. Mert a keresztről való beszéd bolondság ugyan azoknak, a kik elvesznek; de nekünk, kik megtartatunk, Istennek ereje. Mert meg van írva: Elvesztem a bölcséknek bölcsességét és az értelmeseknek értelmét elvetem.” (1 Korinthus 1:17-19)

A racionalista gondolkodás soha nem képes felfogni ezt. Ezért szembeűnő a mai keresztyénség ellentmondása, miszerint minél nagyobb teológiai és bibliai ismeretre jutnak el, annál kisebb lesz a bizonyágtevő erő, annál kevésbé sói ennek a világnak. Ellenben a kommunista időkben – hogy a közelmúltból maradjunk -, amikor kevés volt a Biblia, és nem is ismerték annyira az emberek a teológiai kérdéseket, nem tudták definiálni a törvény és a kegyelem viszonyát, nem ismerték a Biblia földrajzi és kulturális hátterét úgy, mint ma a könnyen hozzáférhető ismeretek világában; mégis bizonyágtevő erejük sokkal nagyobb volt, mint a mostani keresztyénségnek.

Ennek nagyon egyszerű magyarázata van, amit az Úr Jézus így fejez ki: Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok. (János 13:35) Enélkül semmit nem ér az ismeret. Ez teljességgel hiányzik a racionalizmusból.

„Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít. Ha pedig valaki azt hiszi, hogy tud valamit, még semmit sem ismer úgy, a mint ismernie kell. Hanem ha valaki az Istent szereti, az ismertetik ő tőle.” (1 Korinthus 8:1-3)

ISTEN ISMERETE

Jézus Krisztus ezt mondta főpapi imájában: „Ez pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, a Jézus Krisztust.”

Az ember, mielőtt bűnbe esett, ismerte az Istent. Az Éden kertjében az alkonyati szellő idején megjelent és szemtől-szembe beszélt vele. Ez a bűn nélküli állapot, ez az élet, amikor az ember ismeri teremtetőjét. Ezt a lehetőségét veszítette el az ember, amikor bűnbe esett; Isten ítélete alá került, Aki kimondta: halálnak halálával halsz meg!

Ez a halál a kárhoztatás, az Isten nélküli boldogtalan állapot, a bűnnek következménye. Amikor kiűzte Isten őt az Éden kertjéből, az éppen azzal járt együtt, hogy elveszítette a kapcsolatot Istennel. Nem ismerhette Őt többé.

Jézus Krisztus azért jött el, hogy kifizesse a bűnnek zsoldját, azaz saját maga vállalta magára azt a halált, ami a bűnnek következménye, hogy így az elbukott ember ismét Isten közelébe kerülhessen, a boldogság egyedüli forrásához. Ez az örök élet, tudniillik ismerni az Istent, és a hozzá vezető utat, Jézus Krisztust.

Ez az ismeret nem könyvekből, de még csak nem is csupán a Biblia olvasásából tanulható meg. Ez sokkal több annál: ez egy élő közösség, egy élő kapcsolat.

Ha valaki sokat hall, vagy olvas valakiről, az még nem mondhatja, hogy ismeri őt. Egy valódi ismeret csak egy személyes összeköttetésen, egy kapcsolaton keresztül jöhet létre.

Ha valaki sokat olvassa a Bibliát és jártas a teológiai ismeretekben, az még koránt sem jelenti azt, hogy ismeri az Istent. Legfeljebb tud róla valami, de nincs személyes kapcsolata, ezért nem is ismeri Őt.

Isten megismerni csak a Jézus Krisztusban való hit által lehetséges. Ezt így fejezi ki János apostol: „De tudjuk azt is, hogy az Isten Fia eljött, és értelmet adott nekünk arra, hogy megismerjük az igazat, és hogy mi az igazban, az ő Fiában, a Jézus Krisztusban vagyunk. Ez az igaz Isten és az örök élet.

Amikor Jézus Krisztus eljön ismét, hogy megítéljen minden embert, azt mondja majd a hamis keresztyéneknek: Távozzatok tőlem... soha nem ismertelek titeket. Ez lesz az ok, amiért nem üdvözlök sok-sok keresztyén ember, mert bár vallásosak voltak, eljárak a gyülekezetbe, elmondták a napi imáikat, bizonyos kegyes cselekedeteket is tettek, sőt még – ahogy mondják, - nagy, hatalmas dolgokat is az Ő nevében, mégis az lesz a felelet: nem ismertelek titeket. Soha nem volt veletek kapcsolat. Nem belőlem táplálkozva tettétek, amit tettetek.

Tehet az ember bármit, élhet bármilyen vallásos életet, ha nincs élő kapcsolata a megfeszített és feltámadott Jézus Krisztussal, ha nem ismeri Őt személyesen, akkor nincs élete, nincs örök élete. Csak vallása van. Ol-

vashatja naponta órákat a Bibliát, tudhat sok érdekes összefüggést, ha nincs kapcsolata Jézus Krisztussal, és általa az Atyával, akkor nincs benne élet.

Miről tudhatjuk meg, hogy ismerjük Őt? Azt írja az apostol: „És arról tudjuk meg, hogy megismertük őt, ha az ő parancsolatait megtartjuk. A ki ezt mondja: Ismerem őt, és az ő parancsolatait nem tartja meg, hazug az, és nincs meg abban az igazság. A ki pedig megtartja az ő beszédét, abban valósággal teljessé lett az Isten szeretete. Erről tudjuk meg, hogy ő benne vagyunk.”

Jézus Krisztus egyértelművé tette mindenki számára, hogy mi ez a parancsolat: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; a mint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.”

Ez a tiszta, bensőséges testvéri szeretet a bizonyítéka, hogy ismerjük az Istent. Ez a szeretet az örök élet, ez az egyedül igaz Istennek ismerete. Ha szeretjük a testvéreinket, akkor van bennünk élet. Azt írja Pál apostol: „És ha jövődőt tudok is mondani, és minden titkot és minden tudományt ismerek is; és ha egész hitem van is, úgyannyira, hogy hegyeket mozdíthatok ki helyökről, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi vagyok. És ha vagyonomat mind feléitem is, és ha testemet tűzre adom is, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi hasznom abból.”

Ez a szeretet az életnek jele. Ha valaki szeret, abban élet van. Ez a testvéri szíveket összekötő kapocs maga Jézus Krisztus szeretete, az Ő ismerete, mely minden ismeret felett van: „És megismerjétek a Krisztusnak minden ismeretet felül haladó szeretetét, hogy ekképen beteljesedjétek az Istennek egész teljességéig. „

Az utolsó időben megnövekszik az ismeret, a teológiai tudás, ugyanakkor meghidegedik a testvéri szeretet sokakban. Ez az üres tudás, a filozófia önmagában élettelené teszi az embert, gépiessé és lélektelené. Nem tud ráhangolódni Krisztus szeretetére, hanem csak az értelmi szintig jut el, ezért gyümölcstelen marad. Éppen ezért ezt a szeretetet nem lehet könyvből megtanulni, hanem csak az élő Krisztussal való kapcsolaton keresztül. Erről a szeretetről, és erről az ismeretről szól az apostol: „Az ismeret felfuvalkodottá tesz, a szeretet pedig épít. Ha pedig valaki azt hiszi, hogy tud valamit, még semmit sem ismer úgy, a mint ismernie kell. Hanem ha valaki az Istent szereti, az ismertetik ő tőle.”

Nagyon fontos, hogy engedjük a Szent Léleknek, hogy megvizsgálja a mi szívünket, hogy él-e bennünk még az igazi testvéri szeretet, van-e ben-

nünk még vágy arra, hogy találkozzunk, vagy pedig a sok földi elfoglaltság, az evilági élet egyre inkább elfojtotta bennünk ezt. Ha akarjuk, akkor felismerjük ezt magunkban. A tudás viszonylagos, azért nem is tudjuk valóban, hogy mennyit tudunk. De a szeretet jelenlétét vagy hiányát pontosan érzékelhetjük, ha akarjuk. A szív nagyon jól érzékeli annak jelenlétét vagy hiányát.

Ha felismerjük magunkban, hogy nem ég bennünk a testvéri szeretet, akkor tudomásul kell vennünk azt is, hogy ebben az állapotban nagyon könnyen félrevezethetők vagyunk. Így van ez még akkor is, ha azt gondolnánk, hogy a kettőnek semmi köze nincs egymáshoz. Az egyedüli biztosíték a tisztánlátáshoz az, ha mélyen Krisztusban vagyunk; ennek pedig bizonyítéka a szeretet. Akiben megvan a testvéri szeretet, az ismeri az Istent.

Az Ő ismeretére eredetileg nem a Biblián keresztül kellett volna eljutni az emberiségnek, hanem Őt meg ismerhette volna a teremtből. Ha az ember értelmes és Istent kereső lenne, akkor a teljes isteni akaratot, az Ő lényét és törvényét megismerhetné az alkotmányból, mert abba minden bele van írva. Erről szól Pál apostol: „Mert minekutána az Isten bölcseségében nem ismerte meg a világ a bölcsesség által az Istent, tetszék az Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által tartsa meg a hívőket.”

Ábrahámnak nem volt Bibliája, mégis Isten barátjának hívatott. Hogy sokkal mélyebb kijelentést adjon neki, kihívta őt az akkori világ legfejlettebb civilizációjából, és egy nomád életre hívta el.

Ha Jób könyvét olvassuk, felismerjük benne a természetben élő, azt ismerő ember Istentről való ismeretét. Jób, akinek szintén nem volt Bibliája, jól ismerte a Teremtőt. A természetből, a mindennapi élet törvényeiből ismerte meg.

A civilizáció, az urbanizáció Babel tornya építésével kezdődött el, és Babilon mind a mai napig az Istentől való elszakadást jelképezi. Ez az embert kiveszi a természetes környezetből, eltávolítja őt a teremtett világtól, a természettől. Egy városi embernek nagyon kevés kapcsolata van így a teremtéssel, nagyon keveset látja az alkotmányt, így az alkotót se ismerheti meg ezáltal.

Természetesen nem minden, a természetben élő ember keresi és találja meg Istent. Nem mindenki, aki tudományosan is belelát a természet csodájába, mint kutatók, orvosok, jutnak el az igaz Isten ismeretére. Róluk így szól az Ige: „Mert nyilván van az Istennek haragja mennyből, az embereknek minden hitetlensége és hamissága ellen, kik az igazságot hamissággal feltartóztatják. Mert a mi az Isten felől tudható nyilván van ő

bennök; mert az Isten megjelentette nekik: Mert a mi Istenben láthatatlan, tudniilik az ő örökké való hatalma és istensége, a világ teremtésétől fogva az ő alkotásaiból megértetvén megláttatik; úgy, hogy ők menthetetlenek. Mert bár az Istent megismerték, mindazáltal nem mint Istent dicsőítették őt, sem néki hálákat nem adtak; hanem az ő okoskodásaikban hiábavalókká lettek, és az ő balgatag szívök megsötétedett.” (Róma 1:18-21)

Amikor az apostol az igehirdetés bolondságáról szól, úgy ő arra utalhat, hogy a teremtésből sokkal mélyebben megismerhető volna az Isten, mint a hallott beszédből; de mivel az elsőtől eltávolodott, azért kellett, hogy az írott Igével közelítse meg. De akinek szíve nem nyitott és nem őszinte Isten iránt, az éppen úgy nem jut el az Ő megismerésére a Biblia által se, mint az alkotás alapos ismerete által.

Aki viszont bármelyik úton megismerte Őt, az ennek bizonyosságában él. Ez az üdvbizonyosság. János apostolnak megvolt ez az üdvbizonyossága, ezért írhatta: „Mi az Istentől vagyunk: a ki ismeri az Istent, hallgat reánk, a ki nincsen az Istentől, nem hallgat reánk. Erről ismerjük meg az igazságnak lelkét és a tévelygésnek lelkét.”

Olyan bizonyossága volt, hogy ki merte jelenteni, hogy erről ismerhető meg a tévelygés lelke, ha valaki nem hallgat rá. Ha mi is megismerjük az Istent, ez számunkra is bizonyíték lesz, mely meggyőzhet minket arról, hogy kiben van a tévelygés szelleme.

Ez különösen hangzik, hiszen minden ember, aki tévelyeg is, úgy gondolja, hogy az jár jó úton, aki őrá hallgat. De a valóság sokkal mélyebben van, a tévelygésnek jelei és okai sokszor ennél sokkal rejtettebbek, mint azt később látni fogjuk.

Az Isten megismerése nem úgy történik, hogy az ember egyszerre csak teljesen megismeri Őt, anélkül, hogy bármit is tenne érte. Pál apostol nagyon céltudatosan igyekezett az Ő megismerésére, és mindent elhagyott, mindent félretett az életéből, ami akadálya volt annak. Így ír: „Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: a kiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem”.

Amikor az élő Evangéliumot hirdette, sok fáradozásába került, hogy lerombolja azt, ami akadálya volt az élő Isten valódi megismerésének. A Sátán mindig arra törekszik, hogy olyan falakat építsen, melyek ezt megakadályozzák. Ezek legtöbbször emberi okoskodások, testi bölcsességek, világi gondolkodásmódok. „Lerontván okoskodásokat és minden magasztalatot, a mely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden

gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak;” Így jelentette meg az Úr az Ő ismeretének illatját minden ember közt (2. Kor. 2: 14).

Mi nem állhatunk meg, ha úgy gondoljuk, hogy megismertük az Istent, hanem ebben növekednünk kell, mint ahogy Péter apostol írja: „Hanem növekedjete a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében.” Ezért szüntelenül kérnünk kell a Szent Lélek világosságát a mi szívünkben, „Hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőségnek Atyja adjon nekünk bölcseségnek és kijelentésnek Lelkét az Ő megismerésében; (Ef. 1: 18).

Ha igazán megismertük az Atyát és Jézus Krisztust, akkor nagyon könnyen fel fogjuk ismerni a tévelygésnek szellemét. Mindaz a szellemiség, mely nem hasonlít hozzá, tévelygés. Aki ismeri az Ő szeretetét, az Ő irgalmasságát, az Ő igazságát, az nagyon könnyen felismerheti azt a szellemiséget, mely ettől eltér. Teljesen idegen attól, amit ismer.

Jézus Krisztus ezt így fogalmazta meg: A ki pedig az ajtón megy be, a juhok pásztora az. Ennek az ajtónálló ajtót nyit; és a juhok hallgatnak annak szavára; és a maga juhait nevékön szólítja, és kivezeti őket. És mikor kiereszti az ő juhait, előttök megy; és a juhok követik őt, mert ismerik az ő hangját. Idegent pedig nem követnek, hanem elfutnak attól: mert nem ismerik az idegenek hangját. (János 10:2-5)

Csak akkor fogjuk felismerni az idegen pásztor hangját, ha ismerjük a jó Pásztort. Azért van olyan nagy tere a félrevezetésnek, mert a keresztyének nem ismerik Jézus Krisztusnak, a jó pásztor hangját. Túl sok a zaj, túl nagy a világ hatása; túl kevés a csend és lapos az imaélet.

Csoda az, hogy egy ilyen pörgős, túlprogramozott életben nem halljuk a jó Pásztor hangját?

A tévelygés oka a jó Pásztorral való kapcsolat meghidegedése. Nincs idő a lelkiekre, kevés idő jut az imádkozásra, a megcsendesedésre, amikor hallani lehetne az Ő szavát. Ha az ember egész nap telve van földi elfoglaltságával, a világ zajával, az üzleti élet forgatagában, és este elcsendesedik, akkor se a jó Pásztor hangját fogja hallani, hanem azt, ami az elmúlt nap zajából még visszhangzik benne.

Egyedül az Atya és Jézus Krisztus ismeretében van az üdvösség, mint ahogy mondta: Ez pedig az örök élet, hogy Tégedet ismerjenek...

Ha valakiről sokat olvasunk vagy hallunk, arról semmiképpen nem mondhatjuk, hogy ismerjük. Csak akkor ismerünk valakit, ha találkoztunk vele, ha beszéltünk vele, ha kapcsolatunk van vele. Minél több, annál jobban ismerjük.

Aki Jézus Krisztusról tudja, hogy Betlehemben született, életében sok csodát tett, meghalt a Golgotán, feltámadt és felment a Mennybe, de nincs vele személyes kapcsolata, az nem ismeri Őt. Annak csak bizonyos tudása van felőle, de nem ismeri Őt. Ez a vallásos ember, akinek az utolsó napon azt fogja mondani: „Távozzatok tőlem álnokságnak cselekedői, soha nem ismertelek titeket.”

Az Ő megismerése nem abban áll, hogy megtértünk és megkeresztelkedtünk. Ha találkoztunk is Vele, ennek az ismeretnek az élet folyamán el kell mélyülnie. Pál apostol találkozott az Úr Jézussal a damaszkuszi úton, ismerte Őt, mégis így ír a filippi gyülekezetnek: „Hogy megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésem, hasonlóvá lévén az ő halálához; „(Filippi 3:10)

Csak akkor ismerjük Jézus Krisztust, ha az Ő szenvedéseiben részünk van, ha mi is végigmegyünk a szenvedés és a fájdalmak útján. Teljességgel lehetetlen dolog a fájdalmak útján végigmenni Ővele, ha nem hagytuk el a világot, hanem napjainkat földi kívánságok irányítják.

Aki nem tagadja meg önmagát, az nem ismeri meg Krisztust, annak nincs élete. A régi és az új élet nem fér meg együtt.

Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és az igazság ismeretére eljusson (1. Tim. 2: 4). Jézus Krisztus az igazság (János 14: 6). Csak az ismeri az igazságot, aki ismeri Jézus Krisztust. A kettő elválaszthatatlan egymástól.

Aki nem ismeri az igazságot, az tévelyeg. Aki tehát nem ismeri Jézus Krisztust, nincs vele élő kapcsolata, akármilyen buzgó gyülekezetbe járó, akár milyen erkölcsös legyen is, az tévelyeg, az a halálban van, annak nincs élete, nincs üdvössége.

Az Úrnak ismerete annak gyümölcseiben válik nyilvánvalóvá. Csak az ismeri Őt, akinek életében az Ő általa megtermett gyümölcsök láthatók. Ez pedig a szeretet és annak minden megnyilvánulása. Nem a cselekedet, mert az lehet bármilyen egyéb indítékból is. „Nem de nem a Te nevedben sok hatalmas dolgokat cselekedtünk? Távozzatok tőlem, mert soha nem ismertelek titeket!”

Azt mondja az Úr Hóseás próféta által: „Mert szeretetet kívánok én és nem áldozatot: az Istennek ismeretét inkább, mintsem égőáldozatokat.” Ez az Isten ismerete, nem az ember saját erejéből, saját akarata szerint hozott áldozat. Az irgalom, és az abból következő, a szív mélyéből kiinduló cselekedetek. Az ilyenekről mondja Jeremiás próféta: „Igazságosan ítélte a szegényt és a nyomorultat, azért jó volt dolga. Nem ez-e az igaz ismeret felőlem? azt mondja az Úr! (Jer 22:16)

A tévelygés okai

A tévelygést legtöbbször külső okokra vezetjük vissza, de valójában a mélyen rejlő ok mindig az ember szívében van, legtöbbször emberek előtt is eltakarva, sőt még az illető tudatában sincs. Kétség kívül maga a tévelygés sokszor valamelyik külső hatásra – más ember vagy körülmény által – történik, de ezek csak akkor következhetnek be, ha ehhez megvan a szív mélyén az oka.

A következőkben szeretnénk végignézni ezeket a külső és belső okokat, melynek célja az, hogy aki olvassa, mélyen és nagyon őszintén vizsgálja meg szívét, életét. Ugyanis amíg ezek az okok fennállnak, addig az ember képtelen felismerni a tévelygés szellemét.

Nem a tévelygés szellemének felismerése az első lépés, hanem az igaz önismeret, melyre az ember csak a Szent Lélek fényében juthat el. Ezért a tisztánlátás nem teológiai vagy lexikális tudás eredménye, hanem az őszinte és alázatos szív adottsága.

Az önvizsgálat és önismeret alázat dolga. Az alázat pedig az akarat függvénye. Aki akarja, az megalázza magát, hagyja, hogy a Szent Lélek mélyen világítson bele szívének még saját maga elől is elrejtet területeire. Ez az első lépés, hogy felismerje azokat az okokat, melyek akadályai a tisztánlátásnak.

Ezért ezekkel a belső okokkal kezdjük, mert amíg azok fennállnak, képtelenek vagyunk felismerni és kiigazodni a külső okokban.

A BŰN (SÖTÉTSÉG)

Jézus Krisztus azt mondta: „Én világossággul jöttem e világra, hogy senki ne maradjon a sötétségben, aki énbennem hisz.”

Mindaz, aki bűnben él, a sötétségben van. Aki pedig sötétségben van, az nem lát tisztán. Éjszaka az ember bizonytalanul halad, könnyen eltéveszti az irányt, könnyen eltéved.

Lehetetlen dolog, hogy bűnben élve tisztán lásson az ember. Aki bűnben él, az eleve tévelyeg.

De Jézus Krisztus azért jött el a világra, hogy Ő legyen a világ világossága, hogy mindaz, aki Őt követi, ne járjon a sötétségben, hanem megszabaduljon az Ő áldozatában vetett hite által bűneiből.

De a kárhoztatás abban van, hogy jóllehet Ő eljött a világba, mint annak világossága, de az emberek inkább szerették és szeretik a sötétséget, mert gonoszak, és így a gonoszságukat ott tudják tartani. Mert mindenki, aki igazán cselekszik, a világosságra megy, hogy nyilvánvalóvá legyen, hogy az ő cselekedetei Isten szerint valók. Aki pedig hamisan cselekszik, az nem megy a világosságra, nem lép cselekedeteivel a nyilvánosság elé, hanem a sötétségben marad, hogy azok ki ne tudódjanak.

Ha bennünk bármilyen, előttünk is ismert bűn van, amit rejtegetünk, amiről nem szeretnénk, hogy az emberek tudomást szerezzenek, akkor egészen biztosak lehetünk benne, hogy tévelygünk. Ha ahelyett, hogy megvallanánk azt és a világosságra hoznánk, azon igyekszünk, hogy ne-hogy valamiképpen megtudják az emberek, akkor egészen biztos, hogy nem látunk tisztán, mert a sötétségben vagyunk.

Az ember nagyon hajlamos arra, hogy a Bibliával lehetőleg minden oldalról megtámogassa cselekedetét, és azzal igazolja magát, így nagyon könnyen képes is magával elhitetni, hogy amit tesz, az jó. Hiszen mindent, és valóban mindent alá lehet támasztani a Bibliával. Nagyon sok kísértés is jön ilyen formában, mint ahogy ez Jézus életében is volt.

Ha az ember így éli bűnös életét, folyamatosan megnyugtatta magát az igei alátámasztásokkal, még mindig marad egy nyugtalanító érzés, mégpedig az, hogy mégse szeretné, hogy amit tesz, az kitudódjon.

A szívet nem lehet becsapni. Ott minden emberben mélyen benne van a lelkiismeret, mely csendes pillanatokban mégis jelez. Azt mondja János apostol: „És erről ismerjük meg, hogy mi az igazságból vagyunk, és így tesszük bátorságosakká ő előtte a mi szíveinket. Hogy ha vádol minket a szív, mivelhogy nagyobb az Isten a mi szívünkénél, és mindent tud. Szerettem, ha szívünk nem vádol minket, bizodalmunk van az Istenhez; (1 János 3:19-21)”.

A Biblia senkit nem tud meggyőzni addig, míg maga a cselekedeteit a sötétségben akarja tartani. Egyetlen lehetősége annak, hogy a sötétségből kijöjjön, hogy megvallja, beismerje bűneit, a világosságra hozza. Sok esetben az egyetlen meggyőző érv csak az lehet, hogy az ember akarata szerint felismeri, hogy rejtegetni valója van és hagyja magát a világosságtól meggyőzni.

Az ember elrejtőzhet bűnével a másik ember elől ideig óráig, de a Mindenható elől nem. „Vajjon elrejtőzhetik-e valaki a rejtekhelyeken, hogy én ne lássam őt? azt mondja az Úr, vajjon nem töltöm-e én be a mennyet és a földet? azt mondja az Úr. (Jeremiás 23:24)”

A bűn takargatása tudatos dolog. Így aki ez miatt tévelyeg, oka saját tévelygésének. Hasonló ez ahhoz, mint ha valakinek lámpa van a kezében, de nem akarja meggyújtani, hogy ne vegyék észre; ezért a sötétben jár, és eltéved. Nem szándékosan téved el, de szándékosan maradt a sötétben, annak ellenére, hogy a lehetőség a kezében van. Így aki a bűnben marad és rejtegeti azt, az is szándékosan marad a sötétben, annak ellenére, hogy a világosság lehetősége kéznél van számára is; nem szándékosan tévelyeg, de szabad akaratából marad a sötétben. Ezért tévelyeg, ha tudja, ha nem, ha akarja, ha nem.

Ezért nem lehet eléggé hangsúlyozni annak fontosságát, hogy vizsgáljuk meg mélyen magunkat; engedjük, hogy a Szent Lélek mélyen bevilágítson szívünkbe, hogy felfedje annak romlottságát. Így nyilvánvalóvá lehet előttünk önző énünk, hiúságunk és nagyravágyásunk, mely cselekedeteink mozgatórugója. Ha ezt felismerjük és nem takargatjuk hanem be is ismerjük, tehát megvalljuk, akkor kerülünk a világosságba. Ez a tisztánlátás feltétele.

Jól figyeljük meg, mit ír az apostol: „Ha azt mondjuk, hogy közösségünk van vele, és sötétségben járunk; hazudunk és nem az igazságot cselekszük. Ha pedig a világosságban járunk, a mint ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől. Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mi bennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk. Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól. Ha azt mondjuk, hogy nem vétkeztünk, hazuggá tesszük őt, és az ő ígéje nincsen mi bennünk. (1 János 1:6-10)

Ez a titka a világosságban járásnak, hogy ne tévelyegjünk, hanem tisztán lássunk. Fontos az Ige ismerete, mint ahogy azt látni fogjuk, de ha valaki kívülről megtanulná is a Bibliát, de nem jön vétkeivel a világosságra, soha nem jut el a tisztánlátásra.

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők az Istent meglátják.” Boldogok, akiket nem vádol a szív, mert semmi bűnüket nem tartanak a sötétségben, mert ők az Istent meglátják. Az Istent, Akinek ismerete az örök élet, Aki-ben van az igazság, Aki egyedül biztosítéka annak, hogy az ember ne tévelyegjen.

A VILÁG HATÁSA

„Ha mégis leplezett a mi evangyéliomunk, azoknak leplezett, a kik elvesznek: A kikben e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangyéliomának világosságát, a ki az Isten képe. (2 Korinthus 4:3-4)”

Ki a világ istene?

Ennél a pontnál meg kell állnunk egy pillanatra. Azt szoktuk mondani, hogy egy Isten van. De az Ige nem ezt mondja. A Biblia sokat szól egyéb istenekről, akiket idegen isteneknek nevez. Olyanokról, akiket az emberek imádnak és tisztelnek.

Ezek az istenek, bálványok mind az egész világmindenség Urát akarják helyettesíteni, melyek odaállnak elé, hogy az emberek őket imádják. Bármilyen formában jelenik is meg, mögötte mindig a Sátán, a Teremtő ellensége áll.

A tudatlan, ókori népeknél ez sokszor kő- vagy faszobrok képében jelent meg, melyeket az emberek imádtak és áldozatot mutattak be nekik. Ez volt a bálványimádás, melyben az ördög célja az volt, hogy az egy igaz Isten imádatától és szolgálatától elfordítsa az embereket, így ezzel a saját maga imádatára bírta őket.

Ezek az emberek alig rendelkeztek többel, mint a mindennapi szükséglettel, melyek az élethez elengedhetetlenek voltak.

Ma, különösen a jóléti társadalmakban, melyben mi is élünk, a Sátán egy sokkal szélesebb területet felölelő bálvány mögé bújik, melyet az Ige Mammonnak nevez.

A mammon gazdagságot jelent arám nyelven, melyen a zsidók beszéltek az evangéliumok keletkezésének idején. Ez magába foglalja mindazt, ami a test kényelmét, élvezetét szolgálja, mely az ember földi létéhez „biztonságos” alapot nyújt.

Ha a mi életkörülményeinket, javainkat összehasonlítjuk egy ókori vagy középkori emberével, akkor mi nagyon gazdagok vagyunk. Ez a jólét, ez a gazdagság a mammon, mely mint bálvány kerül akarva akaratlanul is az egy igaz Isten elé.

Egyrészt azért, mert ennek megszerzése és fenntartása hihetetlenül sok energiát von el az ember szellemétől, melyen keresztül lehetne az egy igaz Istennel kapcsolatban. Másrészt pedig azért, mert ez az anyagi jólét függetleníti lélekben az embert az egy igaz Istentől, azáltal, hogy egy jó alapot biztosít a megélhetésre. Harmadszor pedig azért, mert a jólét ma-

gával hozza a test kényelmét és élvezetét, melyek az embert magát helyezik előtérbe Istennel szemben.

Nagyon tömören fogalmaztuk meg az anyagi világ, a mammon hatását, de most arra szeretnénk a figyelmet fordítani, hogy miért okoz ez tévelygést.

Ahogy a fentebb idézett igeverseből kitűnik, a világ hatása megvakítja az elmét, hogy a Krisztus dicsőséges evangéliumának világosságát ne lássuk. Olyan szinten terelik el a figyelmet az igazságról, magáról Krisztusról, hogy az Ő dicsősége teljesen meghomályosul az ember előtt.

Amikor azt mondja az Úr, hogy nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak, akkor azzal nem azt mondja, hogy nem szabad, hanem azt, hogy nem lehet. Kétféle keresztyén van: az egyik a világot, pénzt szereti, a másik, aki Istent. Nincs olyan, aki mindkettőt. Aki a világot szereti, nincs meg abban az Atyának szeretet – írja János apostol.

Pál azt írja: Ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. Ha ezt így írja, akkor így is érti. Mindaz, ami az efölöttire való törekvés, az a világ szeretéséből adódik.

Úgy gondolom, hogy nem szükséges felsorolni oldalakon keresztül mindazt, amit ma a világ kínál és amibe a hívők, sajnos mi is belegyalogolunk.

Gondolkoztunk-e már azon, hogy Jézus miért volt a szó mai értelmében véve is hajléktalan, szegény ember? A betlehemi jászoltól a golgotai keresztségig egész életútja a szegénységben volt, egy olyan időben, amikor voltak gazdagok is az országban.

Azt írja az Ige: „Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótétét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az Ő szegénysége által meggazdagodjatok.”

Ha a mai keresztyénség nem a világi javakat és a test kényelmét, szórakozását keresné, akkor Krisztusban olyan gazdagságot, tisztánlátást nyerhetne, hogy általa környezete meggazdagodhatna.

Nem azért eredménytelen a gyülekezet küldetése, mert már senki nem akar megtérni, hanem azért, mert nem látják az emberek Krisztus dicsőséges evangéliumát annak orcáján. Azért, mert ez az igazság már nem fénylik, mert e világnak istene elvakította az elmét, hogy az igazságot ne lássák.

Jézus Krisztus azt mondta: „Hanem keressétek először Istennek országát, és az Ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek. Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől; mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja.” (Máté 6:33-34) Nem

azt mondta, hogy utána keressétek a földi dolgokat, hanem ezek mind megadatnak néktek.

Sajnos, ma pont fordítva van. Ha marad idő a sok munka és evilági elfoglaltság után, akkor olvasunk Bibliát, akkor imádkozunk vagy igyekszünk jót tenni. Ha marad időnk, akkor elmegyünk az esti összejövetelre.

Az Úrnak ígéretei olyannyira valósak, hogy ha hittel rá mernénk állni, akkor megtapasztalhatnánk azokat.

Miért van egy ilyen felhívásra olyan sokszor ösztönszerűen az a reagálás hogy: „de hát a hívő embernek is kell dolgoznia”; mint ha ezzel ezt cáfolnánk. Ha őszintén a szívünkbe nézünk, megállapíthatjuk, hogy mi hajt minket, mi akadályozza azt, hogy szeressük az Urat minden erőnkől, teljes szívből és elméből.

A tévelygés egyik legnagyobb oka - különösen az utolsó időkben - a világ fénye, mely elvakítja a hívőket, és megszűnik a tisztánlátás. Ezért mondja Jézus Krisztus: „Ha valaki búcsúját nem veszi minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.” Gondolkoztunk már ezen az olyan sokszor hallott, egyszerű kijelentésen, vagy pedig már olyan sokszor hallottuk, olvastuk, hogy figyelembe se vesszük?

A világ elaltatta a hívőket. De hangzik egy kiáltás: „Serkenj föl, a ki aluszol és támadj fel a halálból, és felragyogott tenéked a Krisztus.”

AZ „IGAZ VALLÁS”

A legtöbb keresztyén embert – mégpedig jóindulatú, emberi mércével igen erkölcsös embert – a saját vallásában vetett hite tartja tévelygésben.

Sok ilyen ember szánakozva és csodálkozva nézi a buzgó katolikuskokat, miközben maga is saját felekezetének, egyházának foglya. Eközben észre se veszi, hogy az a vallás, melybe szülei, nagyszülei is tartoztak, éppen úgy fogva tarja őt is szokásaival, hitfelfogásával és hagyományrendszerével.

A legtöbb ilyen embernek eszébe se jut az, hogy a Bibliával hasonlítsa össze, amiben hisz. Ezt teljesen fölöslegesnek látja, hiszen gyerek kora óta azt hallja, hogy saját egyháza az igazi. Már csak annak gondolata is komoly lelkiismereti furdalást okoz számára, hogy a legkisebb mértékben megkérdőjelezze azt, amit megszokott, vagy amit egyházának előjárói mondanak neki.

Természetesen ő is találkozik ellentmondásos dolgokkal, de ezeken úgy igyekszik magát túltenni, hogy egyszerűen eltávolítja még a gondolatától is; szőnyeg alá söpri, mint ahogy mondani szokták.

Miért baj az, ha valaki az Ige mérlegére helyezi saját egyházának tanítását? Hiszen ha az az Igével egyezik, akkor örülhet neki és biztonságban érezheti magát. Ha viszont nem, akkor miért jó neki tudatlanságban élni?

Aki rendíthetetlenül és meggyőzhetetlenül hisz egyházában, annál nem ez a valós ok. Tévelygésének egyéb, saját magában rejlő okai vannak, melyeknek elnyomására teljesen alkalmas az egyházában való hit.

Minden egyház valamilyen rendszerre épül fel. Amelyik tagja ettől a rendszertől eltér, az számít eretneknek előtte. Így mércéje már nem Isten Igéje, hanem az egyház. Így az eretnek nem azért eretnek számára, mert a Biblia tanításaitól eltér, hanem azért, mert egyházának teológiájától, gyakorlatától eltér; még akkor is, ha ezzel éppen az Igéhez tér vissza.

A tévelygésnek ezt az okát nagyon nehezen ismerik és fogadják el az emberek. Lelkiismeretük nagyon erősen saját közösségük hagyományaira épül, úgyhogy azoknak még a gondolatban való megkérdőjelezése is komoly lelkiismereti kérdést okoz, melyet ösztönszerűen a Szent Lélek munkájának vél, ezért gyorsan eláll még a gondolattól is.

Nagyon sok ember nincs tisztában azzal, hogy a lelkiismeret megferthető, leginkább éppen a hagyományok és dogmák által. Az így befolyásolt lelkiismeret nem a bűnök esetén jelez, nem az Igétől való eltérés miatt, hanem a hagyományoktól, a gyülekezet hivatalos hitfelfogásától való eltérés miatt. Ezért jut el az élő Evangélium sokkal nehezebben a vallásos emberekhez, akik maguk is bűnösök minden jó erkölcsük ellenére, mint azokhoz, akik valóban Isten nélkül élnek.

Ezeket a sorokat olvasva nagyon könnyen más egyházak tagjaira gondolunk. De most fordítsuk ezt a fényt saját magunkra, és vizsgáljuk meg magunkat, hogy mi mennyire vagyunk megkötözve ezáltal. Egyszerűen rámondjuk-e gyülekezetünk hitvallására, gyakorlatára, hogy az teljesen az Igén alapul, vagy pedig vesszük a fáradságot, és keressük azt az Igében, imádkozunk-e tisztánlátásért.

Ha az igazság egy adott közösség keretei közé lenne szorítva, melyről tagjai úgy vélik, hogy az egyetlen igaz gyülekezet, akkor igazságtalan lenne az Úr. Ugyanis a beleszületés által minden engedelmes embernek automatikusan része a tisztánlátás, míg a másik embernek, aki soha nem kerül kapcsolatba azzal a közösséggel, mert pl. nincs is ilyen a lakóhelyén, esélye sincs, hogy az igazságot megismerje. Így érvényét vesztené az, amit Jézus Krisztus mond: „Keressétek és megtaláljátok.” Ugyanis annak, aki

beleszületett az „igaz alapon álló gyülekezetbe”, nem kell keresnie, mégis megtalálja, míg annak, aki nem érintkezik ezzel a gyülekezettel, nem sok esélye van az igazság megtalálására, bármennyire keresi is.

Aki így gondolkodik, az nem ismeri az Istent.

Egy „igaz alapon álló közösségbe” való beleszületés által lehetetlen megtalálni az igazságot, mert azt mindenki csak őszinte keresés és tuskodás által találhatja meg. Ha valaki őszintén meg akar térni és magát nyomorult, elveszett embernek ismeri fel, az nem elégszik meg, nem tud megelégedni azzal, hogy a mi közösségünk így hiszi, nálunk így szokás; az ilyen őszinte megtérő bűneinek súlya alatt keresi a szabadulást, és az ígért szerint meg is találja azt az egyetlen Szabadítóban, Jézus Krisztusban, Aki maga az igazság és bölcsesség.

A legmélyebb ok abban van, hogy egy adott közösséghez tartozó, ott felnőtt gyermek miután eltér az erkölcsös élettől és bűnös útra lép, leginkább egy erkölcsi változásként éli meg a megtérést, anélkül, hogy valóban elveszett embernek ismerné magát. Az utat gyerekkora óta ismeri vissza az „atyai házhoz”, ezért a gyülekezete lesz számára az erkölcsi norma, amely alapján megtér. Nem csoda, hiszen sok érzelmi szál fűzi őt ide.

Amelyik gyülekezet igaz alapon áll, az soha nem bánja, ha tagjai vagy nem hozzá tartozó keresztyének kritikusan az Ige mérlegére helyezik. Sőt örül ennek, mert így nyilvánvalóvá válik, hogy nem emberi hagyományok, hanem a Jézus Krisztusban vetett élő hit alapján áll. Ezt jelenti a világosságban, Jézus Krisztusban való élet.

EMBEREKNEK MEGFELELNI, TŐLÜK FÉLNI

Jézus Krisztus azt mondta a zsidóknak: Mimódon hihettek ti, a kik egymástól nyertek dicsőséget, és azt a dicsőséget, a mely az egy Istentől van, nem keresitek? (János 5:44) Magáról pedig azt mondta: „Emberektől dicsőséget nem veszek.”

A tisztánlátás elvesztésének egyik oka lehet az, ha az embereknek akarunk megfelelni. Sokszor történik meg, hogy az ember felismer egy igazságot, de vagy azért, mert valami érdekből meg kell felelnie egyházi vezetőinek, vagy másoknak akar inkább tetszeni, nem áll ki a felismert igazság mellett. Így volt ez a korabeli főemberek esetén is, akikről azt írja az Evangélium: „Mindazáltal a főemberek közül is sokan hívének ő benne: de a farizeusok miatt nem vallák be, hogy ki ne rekesztessenek a gyüleke-

zetből: Mert inkább szerették az emberek dicséretét, mintsem az Istennek dicséretét.” (János 12:42-43).

Biztosak lehetünk benne, hogy ha mi felismertük az igazságot, arról meggyőződünk, de attól való félelmünkben, hogy nehogy kizárjanak minket is a gyülekezetből, elhallgatjuk, nem állunk ki mellette, elvesztjük meggyőződésünket, és könnyen mi is a tévelygésbe sodródunk. Azért, mert elvesztjük Krisztust, aki maga az igazság. Ő mondta: „Aki pedig megtagad engem az emberek előtt, én is megtagadom azt az én mennyei Atyám előtt.”

Hajlamosak vagyunk arra gondolni, hogy Krisztus megtagadása csupán azt jelenti, hogy letagadjuk, hogy keresztyének vagyunk. Ha a megismert igazságot elhallgatjuk, eltakarjuk, akkor is Krisztust tagadjuk meg, aki magáról mondta: Én vagyok az igazság...

A MEGBÉLYEGZETT LELKIISMERET

A tévelygés sokszor a megbélyegzett lelkiismeret következménye. Az emberi rendelkezések és hagyományok elképesztő mértékben akadályozzák az élő Ige terjedését és az ember életére való hatását. Teljesen átrendezik az értékítéletet, és a lényeges dolgokról elterelik a figyelmet.

Túl azon, hogy a holt cselekedetek és szokások semmi lelki haszonnal nem bírnak, és a valódi, lelki életnek komoly akadályai, a lelkiismeret megbélyegzésére is alkalmasak.

Ha az ember az elvárásnak megfelelő öltözetben jelenik meg a gyülekezetben, ha azokat a dolgokat cselekszi, amik a hagyománynak és elvárásnak megfelelnek, akkor nyugodt a lelkiismerete. Nyugodt még akkor is, ha közben nem terem lelki gyümölcsöt, ha nem olvassa az Igét és imaélete ellaposodott.

Így megbélyegzett lelkiismerete jelez, ha valami olyat tenne, ami jól lehet az Ige szerint van is, de nem fér bele gyülekezetének szokásába; ha elolvas vagy meghallgat olyat, amit nem gyülekezetének előjárói írtak vagy mondtak, bármennyire építő vagy Ige szerint volna is az; ugyanakkor nyugodt lelkiismerettel hallgatja gyülekezetének bármelyik igehirdetőjét vagy vezetőjét még akkor is, ha teljesen eretnek dolgokat hirdet.

A megbélyegzett lelkiismeret ezért nagy akadály a tisztánlátásnak. Sok katolikus hívőt, miután hallja a tiszta Igét, és felismeri benne az igazságot, megbélyegzett lelkiismerete nem engedi, hogy elhagyja azt az egyházat, melyben nevelkedett ő, szülei, nagyszülei. Ugyanígy sok hívő a kis-

egyházakban is nem hajlandó elfogadni egy olyan igazságot, melynek el-
lene nem mondhat, melyet szíve mélyén elismer, de nem egyezik azzal,
ahogy ő megszokta.

Az ilyen bénítás egyik legjobb eszköze az, hogy arra buzdítják a tago-
kat, hogy maradjanak meg abban, ahogy vették. Nem az igazságot, hanem
a szokást. Maradjanak meg még akkor is, ha időközben ellentmondásokat
találtak benne, ha felismerték az igazságot, mely szabadokká tehetné
őket. Maradjanak meg megkötözöttségükben, melyet megbélyegzett lelki-
ismeretük okoz.

Ezért, ha hallják is az igazságot, ne merjék azt elfogadni, mert jelez
azonnal „lelkiismeretük”, ahogy ők gondolják. Csak hogy ez nem az Isten-
től származó jó lelkiismeret, hanem a vallás által megbélyegzett, emberi
értelemből származó belső hang. A kettőt csak az Ige világosságában lehet
egymástól elválasztani, és aki őszinte hívő, az soha nem fél elővenni a Bib-
liát és komolyan könyörögni a tisztánlátásért, mert hiszi azt, hogy meg-
kapja, amit kér. Ha valaki teljes szívből nem hiszi el azt, hogy a jó Isten
megadhatja kérését minden őszintén keresőnek, és inkább megelégszik
azzal, amit megszokott, az hitének hiánya miatt marad a tévelygésben.

A megbélyegzett lelkiismeretet az érzelmi töltés is táplálhatja, mely a
valláshoz való ragaszkodás alapja. A keresztelés ünnepe nem kis érzelmi
hatást is vált ki az emberben – ami természetesen teljesen pozitív lehet.
Ez miatt hajlamos azt gondolni, hogy minden, amit ezen a napon hitt és
gondolt, amit ő akkor igazságnak vélt, az bebetonozott, változhatatlan
igazság, és ez miatt nem is engedi, hogy az Úr nevelje, hogy fejlődjön és
folyamatosan eljusson Jézus Krisztus, az igazság megismerésére. Erre
épül a „maradjatok meg, ahogy vettétek” biztatás.

Ezért síkos talaj az érzelmi megélés. A vallások így kötik magukhoz
az embereket. Ahogy egy gyülekezet távolodik az igazi, belső, hit általi
megéléstől, úgy növekszik meg az ünnepélyes, külső megjelenésére sokat
adó forma, többek között egy keresztelés alkalmával.

A HIT HIÁNYA

„Mert nekünk is hirdettetett az evangéliom, miképen azoknak: de
nem használt nekik a hallott beszéd, mivel nem párosították hittel azok, a
kik hallották.” (Zsidók 4:2)

A hit olyan, mint amikor valaki megbízik egy másik emberben, hogy
egy számára ismeretlen városban elvezesse úti céljához, mert tudja, hogy

vezetője jól ismeri a várost. Ellenben ha ebben kételkedik, akkor nem meri őt követni, hanem saját elképzelése szerinti úton akar célhoz érni, miközben eltéved.

Ha nincs meg bennünk ez a feltétel nélküli hit Istenben, akkor mi is eltévedünk. Persze, első gondolataink könnyen lehetnének azok, hogy mi hiszünk Istenben. De a hit ennél sokkal több. Ha Ő azt mondta, hogy keressétek először az Ő országát, és e mellé egy ígéretet is tett, hogy a földi dolgok megadatnak, úgy a hit csak akkor igazi, ha meg is merjük azt tenni. Ha mi úgy gondoljuk, hogy „de hátha mégse”, akkor nem hagyjuk magunkat vezetetni Tőle, így könnyen eltévedünk.

Ha nem merjük elengedni anyagi, földi kapaszkodóinkat, akkor még nem hit által élünk, hanem látás által; olyanok által, amit testi érzékszerveinkkel meg tudunk tapasztalni.

Ahhoz, hogy ne tévelyegjünk, nagyon őszintén kérnünk kell az Urat, hogy nevelje a mi hitünket. Azután nem kell csodálkoznunk, hogy nagyon kemény hitpróbák következnek életünkben.

Ha a mi városi vezetőnk nagyon bonyolult, kis utcákon vezet minket, az megpróbálja bizalmunkat. De ha egy-egy ilyen bonyolult szakasz után ismét meglátunk egy útjelző táblát, mely úti célunkat írja, akkor bebizonyosodik ismét előttünk, hogy idegenvezetőnk jól ismeri az utat. Ezért nagyobb bizalommal fogjuk őt követni.

Hasonló a hívő ember hitpróbája is. Amikor az élet legsötétebb, legnehezebb szakaszaiban nem látja maga előtt a célt, de hiszi, hogy az Ő vezetője célba fogja juttatni, akkor ismét és ismét meglátja útján az útjelző táblát. Így erősödik minden egyes hitpróbában a hite.

Csak az nem tévelyeghet, aki teljes hittel bízik Isten vezetésében és nem próbál meg maga választotta úton menni.

A keresztt kikerülése

A mai keresztyénség nem sokat szól a keresztről, vagy ha szól róla, úgy állítja be, mint ha az a minden ember napi problémáit, küzdelmeit jelentené. Kevés figyelmet fordít arra, hogy mit jelent az, amit Jézus mondott: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát és vegye fel a keresztyét minden nap, és kövessen engem.”

Hogy ennek nem sok jelentősége van a mai igehirdetésekből, az nem csupán tévelygés, hanem a tévelygés táptalaja is. Amíg valaki nem tagadja meg magát, azaz nem rendeli Isten akarata alá a sajátját, amíg saját elképzelése és tervei vannak életéről, addig nincs tisztánlátása. Ugyanis az ember saját természeténél fogva olyan úton indul el a mindennapi életben (munka, iskola, lakás, házasság stb), ami neki tetszik, ami a testnek ked-

vező. Ellenben ha valaki megtagadja saját magát és az Istenre bízva teljesen sorsát, elfogadva az Ő vezetését minden körülmények közt, az nem tévelyeghet, hiszen nem a maga feje után, hanem egy biztos vezető után megy. Ő fogja majd úgy vezetni, hogy biztonságban mehessen. Ezért annak a kulcsa, hogy az ember ne tévelyegjen, őszintén mindennap kimondani: Ne az én akaratom, hanem a tied legyen meg!

Ez együtt jár a keresztt vállalásával és felvételével is. Csak a kereszten törik meg az énünk, annak minden megnyilvánulásával is, tehát az önértelmünk is. Ha nem vesszük fel minden napon a keresztünket, melyet a mi akaratomunk megtörésével tehetünk csupán, akkor biztosan nem jutunk célba, eltévedünk.

Sok hívó ember gondolja úgy, hogy ő hordja az Úrért való keresztet, mely hagyományok és emberi rendelkezések betartásán alapul. Lehet, hogy ezek közül több olyan is van, mely a test számára valóban terhet jelen, de semmi köze nincs az Isten akaratának teljesítésében. Ehhez nem kell minden nap az Úr elé menni, megkérdezni, hogy mit cselekedjen, mert gyermekségtől fogva tudja, hogy mit kell tennie. Valaki azt mondta nekem, hogy azáltal ő viszi az Úrnak keresztjét, hogy a gyülekezetben a legnagyobb melegben is zakóban ül és folyik rajta az izzadság.

Szegény emberek! Mindeközben a saját útjukat járják és elképzelésüket élik és nem tudják, mit jelent az önakarat megtagadása. Ha így lehetne az igazság ismeretére eljutni, akkor a test szenvedtetésének sok eszköze alkalmas lehetne erre. Ez nem Jézus Krisztus kitaposott, vérnyomokkal jelzett útjának ösvénye.

„NEM ISMERITEK AZ ÍRÁSOKAT”

„Jézus pedig felelvén, monda nékik: Tévelyegtek, mivelhogy nem ismeritek sem az írásokat, sem az Istennek hatalmát.” (Mát 22:29)

A keresztyénség elmúlt két évezredének nagyobbik részében az embereknek nem csak hogy nem volt Bibliájuk, de még olvasni se tudtak. Ez ma nem így van. Ma egy órai kereset árán lehet Bibliát venni, és társadalmunkban mindenki tud olvasni.

Ezzel párhuzamosan soha nem tapasztalt információáradat éri az embereket. Beszűkült a világ, és ami régen csak az utazóknak volt elérhető, mára bárki számára hozzáférhető. Hihetetlen nagy szellemi zűrzavar van az egész világban.

Istennek gondja volt arra, hogy ebben a zűrzavarban még megmaradjon az Ő akarata, az Ő Igéje írott formában, megőrizve tisztaságban. Ezt nem ok nélkül tette. A Biblia hitelessége annak beteljesedésében látszik meg: „Keressétek meg majd az Úr könyvében, és olvassátok: ezeknek egy hijjok sem lesz, egyik a másiktól el nem marad; mert az Ő szája parancsolta, és az Ő lelke gyűjté össze őket!” (Ézs 34:16)

Ha nem élünk ezzel a lehetőséggel, ha nem olvassuk a Bibliát, ha nem ismerjük az írásokat, akkor mi vagyunk az okai tévelygésünknek.

Amivel sokat foglalkozunk, az tölti ki gondolatainkat. Ezt megtapasztalhatjuk mindnyájan. A zsoltáríró azt mondja: „...hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége és az ő törvényéről gondolkodik éjjel nappal. (Zsoltárok 1:2) És ismét: Mely igen szeretem a te törvényedet, egész napestig arról gondolkodom! „(Zsoltár 119:97)

Természetesen a Biblia nem olyan tudomány, mint bármi evilági tudomány vagy ismeret. Nem lehet megtanulni, mint egy irodalmi verset, nem lehet megérteni, mint egy számtanpéldát. Ahhoz, hogy megértsük, alázatosaknak kell lennünk, alá kell rendelnünk életünket az Ő akaratának, gyermekekké kell válnunk. Újjá kell születnünk.

De szükséges, hogy ismerjük a Bibliát ezekben a tévelygéssel és félrevezetéssel teljes időkben. Azért mondja az Ige: „Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszok.” Ha nem ismerjük, akkor könnyen mondhatja bárki nekünk, hogy „meg van írva”, és mi elhisszük, még akkor is, ha nincs megírva. Vagy nem tudunk úgy felelni, hogy „de az is meg van írva”, mint ahogy Jézus is felelt a Sátán kísértésére.

Különös, hogy a hívők mennyire felkészültek a modern világ kihívásaira a munkájuk területén. Képzik magukat, tanulnak, különböző fórumokra járnak. Bármilyen munkaterület legyen az, elkezdve a mezőgazdaságtól a számítástechnikáig, mindenhol sokkal magasabb tudás és ismeret van, mint korábban. Sokan megtudják mondani, hogy ha a számítógépen a jobb egérgombbal rákattintunk, a legördülő sávban hányadik sorra kell rákattintani, és akkor milyen ablak jelenik meg, ott melyik részére kell ismét kattintani, stb. Ugyanakkor, hogy a Bibliában hol van megírva ez vagy az a vers, arról fogalmuk sincs.

Ha ugyanannyit foglalkoznánk az Igével, mint a számítógéppel, akkor azt is ismernénk.

Ha elindulunk otthonról, megtapogatjuk a zsebeinket, hogy nálunk van-e a mobil telefonunk; de ha a bibliát nem érezzük benne, akkor még

nyugodtan útra kelünk. Jóbnak nem volt ugyan telefonja, de az Úrnak Igéjét még az evésnél is fontosabbnak tartotta, azért mondta: „Az ő ajakinak parancsolatától sem tértem el; szájának beszédeit többre becsültem, mint életem táplálékát.” (Jób 23:12)

Jézus Krisztus azt mondta a zsidóknak: Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, a melyek bizonytságot tesznek rólam; (Ján 5:39). Tehát az örök élet nem az Írásokban, nem a Bibliában van elrejtve, hanem azok bizonytságot tesznek arról, Akiben el van rejtve az örök élet.

Ha a Bibliát nem hittel és gyermeki lelkülettel olvassuk, akkor ugyanúgy csak holt tudomány marad számunkra, mint bármi más. Akkor ránk is vonatkozik az, amit az apostol ír: „Kik mindenkor tanulnak, de az igazság megismerésére soha el nem juthatnak.”

Ha hittel forgatjuk azt, akkor viszont nagy hasznunk származik belőle, eligazodunk a sok útvesztő között. „A teljes írás Istentől ihletett és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.” (2Ti 3:17)

Béreában is hirdette Pál apostol a zsidóknak Jézus Krisztust, és róluk azt írja a feljegyzés: „Ezek pedig nemesb lelkűek valának a Thessalonikabelieknél, úgymint kik bevévék az ígét teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-e ezek. Ha nem ismerjük és nem tudakozzuk az Írásokat, akkor könnyen beveszünk mindent, amit mások mondanak nekünk. Különösen, ha gyülekezeti előljáróink. De ha Pál apostol szavait az Ige fényében megvizsgálni dicséretes dolog volt, akkor miért ne volna hasonlóan az a mai igehirdetők beszédét megvizsgálni.

Jézus Krisztus tett egy ígéretet nekünk: „Ama vígasztaló pedig, a Szentlélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetekbe juttatja mindazokat, a miket mondtam néktek.” Ő azt tudja eszünkbe juttatni, amit mi hallottunk vagy olvastunk. Ha nem ismerjük az Igét, akkor nem fogja eszünkbe juttatni azt.

A Biblia megértésének kulcsa a Szent Lélek. Csak Ő tudja megnyitni az ember értelmét, hogy értse is azt, amit olvas. Ehhez néha embereket is felhasználhat, mint a szerecsen kincstárnok esetében Filepet, vagy az emmausi tanítványok esetén magát a melljük szegődő Megváltót (Lukács 24: 45). Csak a Szent Lélek adhat bölcsességet, hogy megértsük az Igét. Ezt kérhetjük is: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje

Istentől, a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki.”

Az Úr Jézus a magvető példájában az Igének befogadásáról több példázatot szól. Az egyik, aki hallja, de nem érti. A másik, aki hallja, érti, de a világi szorgalom elfojtja, úgyhogy nem válik életté benne, nem teszi. A harmadik, aki érti, örömmel is veszi, de nem Krisztusban gyökerezik, és az Igéért való háborúság idején megbotránkozik, elesik. A jó földbe esett mag pedig az, aki hallja, érti és megcselekszi, és gyümölcsöt is terem.

Ez az, aki nem csak a Bibliát ismeri, hanem Jézus Krisztust is, aki azt mondta: „Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképen ti sem, hanemha én bennem maradtok.” (János 15:4)

A FÉLREVEZETŐK

A félrevezetés nagyon sokszor közvetlenül emberek által közelít hozzánk. Sok félrevezető, hamis próféta és hamis Krisztus jelenik meg. Ez a mai időben fokozottan jellemző, amikor az információ áradat meggyorsította és sokkal könnyebben hozzáférhetővé tette a különböző keresztyén irodalmakat, prédikációkat. Számtalan ilyen írás, könyv, hanganyag jelenik meg, és ezek ma nagyon könnyen hozzáférhetővé váltak a világháló segítségével.

János apostol figyelmeztet: Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-é; mert sok hamis próféta jött ki a világba.

Ebben a helyzetben nem áll módunkban az igehirdetőket az ő gyümölcseik alapján megvizsgálni, mivel nem ismerjük őket, tehát számunkra személytelenek. Ezért nagyon fontos az, hogy nagyon mélyen vizsgáljuk meg életünket, nem-e rejtett bűn, szívünk mélyén levő hiúság és dicsőségvágy, embereknek való megfelelés vagy tőlük való félelem, a pénz és a világ befolyása van-e bennünk. Az egyedüli biztosíték arra, hogy nem tévelygünk, ha mélyen Jézus Krisztusban gyökerezünk. Ez pedig csak osztatlan szívvel lehetséges.

Sokan vannak, akik a biztonság kedvéért nem olvasnak el egyetlen keresztyén irodalmat, egyetlen élettörténetet se és nem hallgatnak meg egyetlen olyan igehirdetést se, ami más közösségtől származik, ugyanakkor saját gyülekezetükben esnek áldozatul a félrevezetésnek. Az egyáltalán nem jelent biztosítékot arra, hogy az ember nem tévelyeg, hogy elke-

rül minden egyéb forrást, és csak a saját gyülekezetének tanítását hallgatja, ha ő maga nem mentes a fent említett okoktól; ugyanúgy félre lesz vezetve.

Azért akár olvasunk akár nem, akár hallgatunk, akár nem, csak akkor maradhatunk biztonságban, ha teljesen tiszta, osztatlan szívvel Jézus Krisztusban hiszünk. Azt mondta Ő a tanítványoknak és így nekünk is: „Azok pedig, a kik hisznek, ilyen jelek követik: ...Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nekik...” (Márk 16:17-18)

Az isteni útról való eltérítéshez legtöbbször olyan embereket igyekszik a Sátán használni erre a célra, akik közel állnak hozzánk. Sokkal könnyebben éri el célját, mint teljesen idegenekkel. Gondoljunk azokra a férfiakra, akik feleségük befolyására távolodtak el az Úrtól: Ádám, Sámson, Salamon, Akháb...

Nagyon komolyan oda kell figyelnünk, hogy nehogy valamiképpen részrehajlók legyünk, hanem ismerjük fel a Sátánnak közeledését a háttérben. Az Ószövetségben nagyon szigorúan vette az Úr ezt: „Ha testvéred, a te anyádnak fia, vagy a te fiad vagy leányod, vagy a kebleden lévő feleség, vagy lelki-testi barátod titkon csalogat, mondván: Nosza menjünk és tiszteljünk idegen isteneket, a kiket nem ismertetek sem te, sem atyáid. Ama népek istenei közül, a kik körültetek vannak, közel hozzád vagy távol tőled, a földnek egyik végétől a másik végéig; Ne engedj néki, és ne hallgass reá, ne nézz reá szájalommal, ne kíméld és ne rejtegesd őt; Hanem megölvén megöljed őt; a te kezéd legyen először rajta az ő megölésére, azután pedig az egész népnek keze.” (5 Mózes 13:6-9)

Sokszor valóban emberi jóindulat próbál minket eltéríteni az isteni útról, mint ahogy Péter is ilyen jóindulattal fordult Jézushoz, hogy megőrizze Őt a szenvedésektől: Kedvezz Uram magadnak, ne legyen ez néked! Jézus felismerte mögötte a Sátánt, ezért válaszolt így: „Távozz tőlem Sátán, mert nem vagy bölcs az isteni dolgokban, hanem az emberekében.”

Isteni bölcsességre van szükségünk, amit ha hittel kérünk, meg is kapjuk, hogy felismerjük az ilyen jóindulatú közeledések mögött a Sátánt.

Nem kell minden bevételedet bevallani, akkor nem tudsz megélni... A békesség kedvéért engedj, (még ha nem az Ige szerint való dolgokban kérnek is). Nagyon sokszor történik meg hasonló kísértés.

ISTEN EMBERE ÉS AZ ÖREG PRÓFÉTA

A Királyok első könyvének 13. része leír egy történetet, melyben az Isten embere elmegy Jeroboámhoz, jövendől neki, csoda történik a szerint, ahogy azt megjövendőlte. Ezután elindul hazafelé, annak ellenére, hogy a király meg akarja őt vendégelni, ezt mondva neki: „Ha a te házadnak felét nékem adnád is, nem mennék el veled, és nem enném kenyeret, sem vizet nem innám e helyen; Mert azt parancsolta az Úr nékem az ő beszéde által, mondván: Ne egyél ott kenyeret, vizet se igyál; vissza se térj az úton, a melyen elmenéndesz.”

Akkor a hazafelé menő úton egy öreg próféta utánament és kérte őt, hogy menjen házába és egyen nála kenyeret. Az Isten embere ugyanazokkal a szavakkal felelt, mint a királynak. Akkor az öreg próféta ezt mondta neki: „Én is olyan próféta vagyok, mint te, és nékem angyal szólott az Úrnak beszédével, mondván: Hozd vissza őt veled a te házába, hogy kenyeret egyék és vizet igyék. És e képen hazuda néki.”

Ennek hitt az Isten embere és visszament vele és evett nála. A következménye az lett, hogy megölte őt egy oroszlán az úton.

Pál apostol azt írja: De ha szinte mi, avagy mennyből való angyal hirdetne is néktek valamit azon kívül, a mit néktek hirdettünk, legyen átok. A mint előbb mondtuk, most is ismét mondom: Ha valaki néktek hirdet valamit azon kívül, a mit elfogadtatok, átok legyen. (Galata 1:8-9)

Ha valaki, legyen az jó barát vagy gyülekezeti előljáró, mást kérne tőlünk, mást akarna elfogadtatni, mint amit az Ige ír, amit vettünk, nem csak hogy vissza kell utasítanunk, hanem átokként kell vennünk. Az Ige nem hagy e felől kétséget. Az Úrnak szavát az Ő írott Igéje közli velünk. Ez Jézus Krisztusnak megváltozhatatlan, örök érvényű kijelentése. Ha bárki, akár még arra hivatkozva is, hogy „engedjete a ti előttetek járóknak”, mást mondana, mint az Ige, legyen lőttünk átok.

„Minekutána az Isten sok rendben és sokféleképen szólott hajdan az atyáknak a próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által.” – így kezdődik a Zsidókhoz írt levél. Az Ő Fiának kijelentései pedig a Bibliában vannak.

Nagyon sok ember kerül tévelygésbe azért, mert nem ennek hisz, nem ezt fogadja el, hanem egyháza előljáróinak szavát, még akkor is, ha az nem egyezik a Bibliával. Nagyon sok esetben csak megtoldják, kiegészítik olyanokkal, amik az igei kijelentéseket korlátozzák, második helyre tolják.

Ha nem lesz számunkra Istennek írott Igéje az első és egyetlen mérvadó, hanem emellett emberi rendelkezéseket is figyelembe véve alárendeljük azoknak, akkor tévelygők leszünk.

Sok esetben fordul elő, hogy a gyülekezeti előljárók arra hivatkoznak, hogy a Bibliának megértéséhez nekik van ajándékuk, és meggyőzik az egyszerű embereket, hogy úgy kell értelmezni azokat, ahogy ők tanítják. Ezzel semmibe veszik, sőt magukat a Szent Lélek minden világosságot kinyilatkoztató ereje fölé helyezik, és megkérdőjelezzik azt, hogy Ő képes minden őszintén kereső szívnek kinyilatkoztatni az Ige értelmét.

VALLÁSI VEZETŐK

A következőkben egy olyan területtel foglalkozunk, melyben nagyon sokan estek és esnek a félrevezetésnek áldozatul. Jézus Krisztus nem sokat beszélt más emberekről a tanítványoknak, csupán a farizeusokról. Azért, mert ők félrevezetők voltak képmutatásukkal. Külső megjelenésükkel igaz híveknek látszottak, de belsejük romlott volt. A leghatásosabb félrevezetés azért tud tőlük jönni, mert nagyon sok ember megelégszik azzal, amit kívül lát, a juhoknak ruháját, de a gyümölcsöket már nem veszi figyelembe. Ezért tárta fel az ő valódi kilétüket, hogy felismerhessük őket, mint a félrevezetés leghatékonyabb eszközeit.

Ott, ahol a külső nem „hívóies”, közel se áll fenn a félrevezetés veszélye. Ezért nem gyanakvónak, hanem nyitott szívűnek és szeműnek kell lennünk ahhoz, hogy felismerhessük a lepel mögött a valóságot.

Amikor a vallási vezető megnevezést használjuk, akkor nem azokra gondolunk, akiket az Úr felkészített egy lelki gondozói szolgálatra, és akik alázatosan szolgálják Isten népét.

Egy vallási vezető helyzeténél fogva nagyon könnyen válhat félrevezetővé, éppen ezért a Sátánnak kiemelt célpontja. Ha őt sikerült félrevezetni, akkor általa sok embert is sikerülni fog.

Ha az emberek nem is tartják a vallási vezetőket tévedhetetleneknek, nagyon sok esetben mégis vakon elfogadják tőlük azt, amit mondanak.

Pedig éppen ők is nagyon könnyen félrevezethetők, hiszen gyalrló emberek; és ha egyszer sikerült őket félrevezetni, akkor ők is tömegeket fognak félrevezetni.

Sok ember nem érzi hivatottnak magát felülvizsgálni azt, amit gyülekezetének vezetői, tanítói mondanak. Ez emberben bízás. Azt mondja az Úr: „Oh szünjetek meg hát az emberben bízni, a kinek egy lehellet van orrában, mert hát ugyan mire becsülhető ő?” (Ézsaiás 2:22)

Ha valaki nem vizsgálja meg azt, amit tanítója, egyháziszolgája mond, az bízik benne. Egész egyszerűen tévedhetetlennek tartja, mert úgy gondolja, hogy mint az Úrnak szolgája, kijelentéseit egyenesen Tőle kapja, ezért nem szükséges, sőt nem szabad felülbírálni azt, amit mond.

Ez a tévelygésnek egyik nagyon komoly oka, így az, akit gyülekezetének tanítói, lelki vezetői félrevezetnek, ő maga is igen tehet róla.

Az egyik ok, amiről szóltunk, hogy vakon megbízik benne, annak ellenére, hogy Lukács evangélista így ír a béreabeliekről: Ezek pedig nemesb lelkűek valának a Thessalonikabelieknél, úgymint kik belevék az ígét teljes készséggel, naponként tudakozva az írásokat, ha úgy vannak-e ezek. (ApCsel 17:11) Ők ugyanis az Írásokkal összehasonlították azt, amit Pál apostol mond.

A második okra is ebben az igében találunk magyarázatot, hogy ők nem voltak restek ahhoz, hogy naponként tudakozzák az írásokat. Azt nagyon könnyen félrevezetik, aki lusta arra, hogy az Igében kutassa azt, amit hall, hogy könyörögjön a tisztánlátás lelkéért.

Ha így állunk a dologhoz, nagyon nagy esélyünk van rá, hogy félrevezessenek minket. Ha megelégszünk a felszínnel, és soha nem kutatjuk a tartalmat, akkor nagyon könnyen válunk jóhiszemű áldozatokká.

Azért olyan veszélyes egy, a vallási vezetőktől származó félrevezetés, mert általában nagyon szép, első hallásra az Igére épülő tanításokat lehet hallani. A félrevezetés ebbe van becsomagolva. Nagyon szép külső de romlott belső. Ez a farizeusság.

Az Úr Jézus azt mondta a farizeusokról: Hagyjatok békét nekik: vakoknak vak vezetői ők.

A farizeusok vallási vezetők voltak az Ő idejében, és a mai farizeusok is vallási vezetők a mi időnkben.

De mielőtt az ő életüknek, tanításaiknak vizsgálatába belekezdénk, egy dolgot figyelembe kell vennünk: az Úr nem azt mondta, hogy látó embereknek vak vezetői ők, hanem vakoknak vak vezetői.

Csak azokat tudják a vak farizeusok vezetni, akik maguk is vakok. Aki lát, az nem hagyja magát vak vezetőtől irányítani. Csak akkor tudnak vallási vezetők egy embert félrevezetni, ha abban megvannak belső okai arra, hogy félrevezethető legyen. Mivel a farizeusok egy magasabb értelmi szinttel rendelkeznek, ezért képesek a tömegeket félrevezetni, akik szívesen hallgatnak rájuk és követik őket. Mivel ők maguk is a sötétségben járnak, természetes, hogy nem veszik észre, hogy félrevezetik őket.

Krisztus nem csak a farizeusoknak beszélt, hanem a farizeusokról is szólt. Olyan ismertető jeleket mondott el róluk, ami alapján az emberek

felismerhetik őket, és elkerülhetik azt, hogy félrevezetés áldozatai legyenek.

A farizeusokat első látásra nem lehet felismerni, éppen azért, mert képmutatók. Mindaz, ami látszik, ami a felületen van, az csupa jó, szép és nemesnek tűnő. Ők az ideális hívő emberek látszatát keltik, megjelenésük, viselkedésük és öltözetük kifogástalan, beszédük kenetteljes.

Az ismertetőjelek a felszín alatt vannak. A megfehérített sírok belül telve vannak undoksággal, a kívül megtisztított pohár belül szennyes. Olyanok, mint az arannyal befuttatott agyag, melyről nem derül ki a valóság, amíg meg nem kaparják, vagy össze nem törik.

Így van ez a farizeusoknál is: amíg nem „sérülnek”, tehát nem éri őket támadás, addig jól tudják takargatni hamis valóságukat. Egész addig, míg minden a rendjén megy a gyülekezetben, ügyesen meg tudják játszani a tökéletest és a szentet. De ha egy véletlen folytán úgy tűnik, hogy a máz alatt csupán agyag van, és valaki egy kicsit megkaparja ezt a réteget, nagyon hamar kiderül a valóság.

Mivel a farizeusok hiú emberek voltak, elviselhetetlen volt számukra, hogy Jézus felfedte hamisságukat. Ezért gyűlölték őt (János 7: 7). Így van ez a mai idők farizeusainál is; ha felfedjük sötétben tartogatott bűneiket, az nagyon érzékenyen érinti őket és akkor elő is tör valódi énjük.

Miért beszélt Jézus Krisztus a farizeusokról, miért húzta le a leplet róluk? Pontosan azért, hogy felfedje, hogy félrevezetők. Számára sokkal fontosabb volt az, hogy az Övéi tudják, hogy kikkel állnak szembe és megőrizhessék magukat a kovászuktól, mint az, hogy ezek a félrevezetők önértékükben ne sérüljenek.

Ugyanúgy fel kell fedni a mai idők farizeusainak kilétét is, mert sok ember sajnos túlságosan jóhiszemű és naiv, és megelégszik a külső látszattal.

Ezért mondta el az Úr azokat a jeleket, amik alapján felismerhetők. Szeretik az elismerést, szeretnek az élvonalban tevékenykedni és jól esik nekik az, ha méltatják az emberek munkájukat.

Ezek a tulajdonságok természetesen nem csak vallási vezetőkre vonatkozhatnak, de éppen azért fontos náluk felismerni, mert vezetők, így sokkal eredményesebben használhatja az ördög őket a félrevezetésben.

Hogy egy gyülekezet vezetője valóban pásztor-e vagy csupán vallási vezető, farizeus, az életéből tűnik ki.

Egy igazi pásztornak gondja van a juhokra és minden időben és körülményben odafigyel rájuk. Számára nem létezik nappal vagy éjszaka, ha gyülekezetének tagjáról van szó. Ellenben egy vallási vezető időbeosztás-

sal dolgozik. Nem ő megy a sérült lelkekhez aláztatosan, hanem várja őket. Időpontot biztosít számukra, ha egyáltalán érdemesnek találja ügyüket arra. Ha nem, akkor hónapokig, sőt évekig is húzódhat egy-egy lélek ügye.

Nem megy le utána a szakadékba, hanem felrendeli őt magához. Arra hivatkozik, hogy nem az orvos megy a beteghez, hanem a beteg az orvoshoz.

Egy gyülekezet igazi pásztora nem ügyvezető igazgató, nem szervezéssel és pénzügyekkel foglalkozik. Nincs szüksége „lelki határidőnaplóra”, mert időbeosztása a Szent Lélek által történik, minden pillanatban a lelki szükségnek megfelelően.

Egy igazi lelkipásztor nem hogy ellenzi, hogy a testvérek megkérdőjelezzék vagy az Igéből kutassák azt, hogy amit mond, az az igazság alapján áll-e, hanem éppen örül ennek, mert így lehet biztos abban, hogy nem másra, hanem csak az élő Igére építkezik. Mindezek fölött tudja azt is, hogy ő is tévedhet, ezért az éber tagok számára sokat segíthetnek abban, hogy őt magát is az Ige és a Szent Lélek irányítása alatt tartsa. Ehhez alázat kell, amit csak Jézustól lehet megtanulni.

Nem szükséges és nem is lehet mindazokat a jeleket felsorolni, amik alapján meg tudjuk különböztetni az igaz és a hamis pásztort, de a Szent Lélek mindnyájunknak adhat értelmet hozzá.

Apostolok celekedetei 20:29 Mert én tudom azt, hogy az én eltávózásom után jönnek ti közétek gonosz farkasok, kik nem kedveznek a nyájnak. Sőt ti magatok közül is támadnak férfiak, kik fonák dolgokat beszélnek, hogy a tanítványokat magok után vonják.

2 Ko 11:13 Mert az ilyenek hamis apostolok, álnok munkások, a kik a Krisztus apostolaivá változtatják át magukat. Nem is csoda; hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is átváltoztatják magokat az igazság szolgáláivá; a kiknek végök az ő cselekedeteik szerint leszen.

2 Péter 2:1 Valának pedig hamis próféták is a nép között, a miképen ti köztetek is lesznek hamis tanítók, a kik veszedelmes eretnekséget fognak becsempészni, és az Urat, a ki megváltotta őket, megtagadván, önmagokra hirtelen való veszedelmet hoznak.

KÖZÖSSÉG A HAMISAKKAL

A ki jár a bölcsekkel, bölcs lesz; a ki pedig magát társul adja a bolondokhoz, megromol. (Példabeszédek 13:20)

Alapigazság van a fenti igében. Az embert nagyon befolyásolja környezete, legyen az jó vagy rossz. Az a társaság, amelyikkel az ember sok időt tölt, formálja jellegét és gondolkodását úgy, hogy idő után maga is úgy fog gondolkozni és cselekedni, mint az a társaság, amelyben sok időt tölt el. Sok fiatal, jó nevelésben részesült gyereket visz el rossz irányba romlott baráti társaság.

Ha az ember mindig a tűz mellett van, ruhája átveszi a füst szagát. Így van ez minden környezettel, legyen az jó vagy rossz.

Az apostolok sokat szólnak arról, hogy aki nem az igazság útján jár, aki bűnben él, aki nem az Evangélium tiszta tudományát hirdeti, attól határolódjunk el, ne legyen társaságunk velük. Ennek a gondolatnak a mai időkben nem sok helyet adnak a gyülekezetekben.

Minden előzetes magyarázat nélkül soroljunk fel itt néhány olyan igét, amely egyértelműen ezt támasztja alá:

Kiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét. És ezeket kerüld.

(2 Timóteus 3:5)

Nem jó a ti dicsekedésetek. Avagy nem tudjátok-é, hogy egy kicsiny kovász az egész tésztát megposhasztja... Azt írtam néktek ama levelemben, hogy paráznákkal ne társalkodjatok. De nem általában e világ paráznáival, vagy csalóival, vagy ragadozóival, vagy bálványimádóival; mert hiszen így ki kellene e világból mennetek. Most azért azt írom néktek, hogy ne társalkodjatok azzal, ha valaki atyafi léte parázna, vagy csaló, vagy bálványimádó, vagy szidalmazó, vagy részeges, vagy ragadozó. Az ilyennel még együtt se egyetek. (1 Korinthus 5:6-11)

Ne legyetek hitetlenekkel felemás igában; mert szövetsége van igazságnak és hamisságnak? vagy mi közössége a világosságnak a sötétséggel? ...Annakokáért menjetek ki közülök, és szakadjatok el, azt mondja az Úr, és tisztátalant ne illessetek; és én magamhoz fogadlak titeket, (2 Korinthus 6:14-17)

Kérlek pedig titeket atyámfiak, vigyázzatok azokra, a kik szakadásokat és botránkozásokat okoznak a tudomány körül, melyet tanultatok; és azoktól hajoljatok el. (Róma 16:17)

A mi Urunk Jézus Krisztus nevében pedig, rendeljük néktek, atyámfiak, hogy vonjátok el magatokat minden atyafitól, a ki rendetlenül él, és

nem ama utasítás szerint, a melyet mi tőlünk kapott. (2 Thesszalónika 3:6)

Ha valaki elmegy hozzátok és nem ezt a tudományt viszi, ne fogadjátok azt be házatokba, és azt ne köszöntsétek: (2 János 1:10)

Megbomlott elméjű és az igazságtól megfosztott embereknek hiábavaló torzsalkodásai a kik az istenfélelmet nyerekedésnek tekintik. Azoktól, akik ilyenek, eltávozzál. (1 Timóteus 6:5)

A gyülekezeti fegyelem nem gyakorlása nem irgalom eredménye, hanem az igazság ismeretének hiánya. Ott, ahol megtűrik a bűnt, megtűrik a tévelygés szellemét is, hiszen a kettő együtt jár. Ahol bűn van, ott sötétség van, ahol pedig sötétség van, ott nincs tisztánlátás.

Azt mondja Pál: „A próféták pedig ketten vagy hárman beszéljenek, és a többiek ítélik meg.” Ha valaki felismeri, hogy az a közösség, amelyhez tartozik, hamis úton van, eretnek, az Igével ellenkező tanokat hirdet, és továbbra is fenntartja vele a kapcsolatot, hallgatja tanítását, ő maga is elveszíti a tisztánlátását. Ha valaki nem áll szembe a hamissággal, hanem továbbra is ugyanúgy társul a tévelygők és hamisak mellé, akkor ő maga is tévelygővé és hamissá válik.

Ez a célja a hamisaktól és az eretnekektől való elhatárolódásnak.

Eretnek pedig nem az, aki gyülekezetének felfogásától, hitgyakorlatától tér el, hanem az, aki Istennek Igéjétől hajlik el.

A felemás iga nem csak házasságra vonatkozik. Az egy igába befogott állatok csak egy irányba tudnak menni, így az egyik elviszi a másikat is. Minden olyan kapcsolat, amely hamis és eretnek emberrel van, felemás iga, még akkor is, ha keresztyénnek nevezi magát, vagy ha éppen gyülekezetünk tagja vagy vezetője.

TÉVELYGÉS ISTENTŐL

„És azért bocsátja rájuk Isten a tévelygés erejét, hogy higgyenek a hazugságnak; (2Th 2:11)

Az Ige azt mondja: Isten azt akarja, hogy minden ember üdvözljön, és az igazság ismeretére eljusson. (2. Tim. 2: 4) Hogy lehet összeegyeztetni ezt a fenti igeversssel, hogy Ő maga bocsát rájuk tévelygésnek erejét, aki azt akarja, hogy mindenki az igazság megismerésére jusson.

Minden ember szabad akarattal rendelkezik. Maga dönt sorsának alakítása felől, választ magának társat, munkát és életteret; vagy pedig hittel

él, és minden választást Istenre bíz. Ezt is szabad akarata szerint dönti el, nincs benne kényszer.

Ahhoz, hogy az ember jól dönthessen, hogy megszentelt életet élhessen, hogy világosságban járjon és ne tévelyegjen, megkapja az ígéret Szent Lelkét. Mindenki számára biztosítva van az üdvösség feltétele, mikor azt mondja az Ige: Ha valaki az Úrnak nevét segítségül hívja, az megtartatik.

Minden ember számára fel van ajánlva a kegyelem. Az Úr sokféleképpen igyekszik az embert visszatéríteni gonosz útjáról, figyelmezteti, ha nem tér meg, akkor elvesz.

Így van ez a hitetlen emberrel is, de így van a keresztyénnel is, aki a maga útján jár. De ha a sokszori figyelmeztetést állandóan figyelmen kívül hagyja, akkor később megkeményedik, úgy hogy már nem talál az Ige nála semmi helyet.

A példabeszédek azt mondja: „Aki a feddésekre is nyakas marad, egyszer csak összetöretik gyógyíthatatlanul.”

Isten nem azért keményít meg egy embert, mert ő azt akarja, hogy el-kárhozzon, hanem azért, mert engedetlensége, makacssága által alkalmatlanná vált a jónak elfogadására. Ilyenkor fogja őt felhasználni, mint a haragnak edényét, szintén saját céljára, hogy az Ő dicsőségét rajta keresztül is megmutassa.

Mert azt mondja az írás a Faraónak, hogy: Azért támasztottalak téged, hogy megmutassam benned az én hatalmamot, és hogy hirdessék az én nevemet az egész földön. Annakokáért a kin akar könyörül, a kit pedig akar, megkeményít. Mondod azért nékem: Miért fedd hát engem? Hiszen az ő akaratának kicsoda áll ellene? Sőt inkább kicsoda vagy te óh ember, hogy versengsz az Istennel? Avagy mondja-é a készítmény a készítőnek: Miért csináltál engem így? Avagy nincsen-é a fazekasnak hatalma az agyagon, hogy ugyanazon gyuradékból némely edényt tisztességre, némelyt pedig becstelenségre csináljon? Ha pedig az Isten az ő haragját megmutatni és hatalmát megismertetni kívánván, nagy békességes tűréssel el-szenvedte a harag edényeit, melyek veszedelemre készítették, És hogy megismertesse az ő dicsőségének gazdagságát az irgalom edényein, melyeket eleve elkészített a dicsőségre, mit szólhatsz ellene? (Róma 9:17-23)

Péter apostol azt mondja az engedetlenekről: „Tisztesség azért néktek, a kik hisztek; az engedetleneknek pedig: A kő, a melyet az építők megvetettek, az lett a szegletnek fejevé és megütközésnek kövévé s botránkozásnak sziklájává; A kik engedetlenek lévén, megütköznek az ígében, a mire rendeltettek is.” (1 Péter 2:7-8)

Az Istentől bocsátott tévelygésnek ereje végzetes dolog. Júdás három éven keresztül ott volt a Mesterrel, hallotta tanításait, látta jó cselekedeteit, de szabad akarata szerint nem akart megtérni. Ezért elérte őt a végzet. Maga Jézus mondta neki: Amit azért akarsz cselekedni, menj és hamar cselekedjed.

Pál apostol világosan fogalmaz, hogy azokra bocsát Isten tévelygésnek erejét, akik nem engednek az igazságnak, hanem inkább gyönyörködnek a hamisságban, akik nem fogadják be az igazság szeretetét az üdvösségre.

Ha az Úr folyamatosan figyelmeztet bennünket, hogy nem jó úton vagyunk, de mi elnyomjuk ezt a figyelmeztetést, akkor egy idő után megkeményedik lelkiismeretünk és hozzáférhetetlenné válik; ekkor jön a tévelygésnek ereje, mely végzetes következménnyel jár.

Heródes börtönbe záratta Keresztelő Jánost, mert figyelmeztette bűnére. Őhöz soha nem szólt semmit az Úr Jézus, egyetlen szót se többé.

Ha most az Ige elért a mi szívünkhöz is, hogy meg kell térnünk, megszabadulni a világi megkötöttségektől, a túlhajtott élettől, rejtett bűneinktől, hogy szabadon várhassuk vissza Jézus Krisztust; de ismét és ismét félretesszük ezt a figyelmeztetést, akkor megkeményedünk, és sötétségbe jutunk, és az Úrnak napja készületlenül fog minket találni.

ÖSSZEFOGLALÁS

Összefoglalva azt mondhatjuk, hogy a tévelygéshez mindig az emberben rejlenek az okok. Vagy nem őszinte, vagy rendezetlen bűnei vannak, vagy nem akar megtérni, vagy a világot szereti. Ha a félrevezetés kívülről jön is, annak oka, hogy az ember félrevezethető, mélyen belül van az emberben.

Ez arra kell, hogy indítson minket, hogy mélyen és alaposan vizsgáljuk meg magunkat és hagyjuk, hogy a Szent Lélek bevilágítson szívünk mélyébe, és feltárja azokat az okokat, melyek akadályi a tisztánlátásnak. És ha felmutatta azokat, akkor ne halogassuk a megtérést.

Ha viszont őszintén megtettük ezt, és nincs semmi rejtegetni valónk, ha a mi szívünk nem vádol minket és mindent elhagytunk Krisztusért és az Isten országáért, akkor ne legyen kétségünk abban, hogy tisztán látunk és célhoz érünk. Higgyünk Jézusnak szavában, aki megígérte, hogy velünk lesz a világ végéig és az Ő Szent Lelke megtanít minket minden igazságra.

Mivel az ismeret rész szerint van csak bennünk, nem egyik napról a másikra jutunk el annak teljességére; így lehet, hogy sok dologban nem látunk még tisztán, de erre is érvényes, amit az apostol mond: Aki elkezdte bennetek a jó dolgot, véghez is viszi az Úrnak napjáig. Ha hittel és őszintén kérjük, és nem a saját akaratunk szerint élünk, akkor elvezet minket a teljes ismeretre, az Isten megismerésére, azaz Őt szemtől szembe meglátjuk majd.

Nem mindenki, aki azt mondja nekem: Uram, uram, megy be a Mennyországba, hanem aki cselekeszi az én mennyei Atyám akaratát – mondja Jézus Krisztus. Csak akkor Urunk Jézus Krisztus, ha azt tesszük amit Ő mond. Ha nem azt tesszük, hanem a mi saját akaratunkat, akkor nem urunk Ő, hanem csak szájjal valljuk.

A félrevezetés nem csak növekedni fog, hanem a végidőkben fellépő antikrisztusi világbirodalomban eléri tetőfokát, melyben mindenkit félrevezet, aki nem áll szilárdan Jézus Krisztusban meggyökerezve. Ez a folyamat már elindult, és óriási keresztyén tömegeket, gyülekezeteket szedett áldozatul.

Ehhez ajánljuk a „Trón és Oltár” – a gyülekezet és a világ c. könyvet, melyet igényelni lehet:

diriczitibor@freemail.hu

Diriczi Tibor H-6917 Nagyér Damjanich u. 49

Tel: +36 62 299 677

TARTALOMJEGYZÉK

Senki titeket el ne hitessen.....	3
Tévedés vagy tévelygés?	4
Vallásosság vagy hitélet?.....	5
Vallási irányzatok	9
Isten ismerete.....	15
A bűn (sötétség)	22
A világ hatása.....	25
Az „igaz vallás”	27
Embereknek megfelelni, tőlük félni	29
A megbélyegzett lelkiismeret.....	30
A hit hiánya.....	31
„Nem ismeritek az írásokat”	33
A félrevezetők	36
Isten embere és az öreg próféta.....	37
Vallási vezetők	39
Közösség a hamisakkal	42
Tévelygés Istentől	44
Összefoglalás	46
Tartalomjegyzék	48